SOUVENIR 15TH ISSUE, 2023

ASSAM ASSOCIATION, CHENNAI

কাজিৰঙা

KAZIRANGA

কাজিৰঙা KAZIRANGA

Kaziranga

Souvenir 15th Issue - 2023
Assam Association, Chennai

কাজিৰঙা

স্মৰণিকা

পঞ্চদশ সংখ্যা, ১৬ এপ্ৰিল, ২০২৩

অসম সমিতি, চেন্নাই

Registration Number: 417/2006
PAN No. AADAA6594M

অসম সমিতি চেন্নাইৰ সভাপতিৰ একাষাৰ

অতিকৈ চেনেহৰ মুগাৰে মহুৰা
তাতোকৈ চেনেহৰ মাকো
তাতোকৈ চেনেহৰ ৰঙালী বিহুটি
নেপাতি কেনেকৈ থাকো

অসমীয়াৰ হেঁপাহৰ ৰঙালী আকৌ আমাৰ পদূলিমুখত।

বসন্তৰ আগমনে আকৌ কঢ়িয়াই আনিছে ৰঙালীৰ বতৰা। হেঁপাহৰ ৰঙালী বিহুটিক আদৰিবলৈ আমি চেন্নাইবাসী অসমীয়া সকলে বিগত বৰ্ষৰ লেখীয়াকৈ আকৌ সাজু হৈছো হক। অসমৰ বাহিৰত থাকিলেও ৰঙালী বিহুৰ আনন্দ উপভোগ কৰিবলৈ, বিহুৰ দিনা ঢোলৰ চেওত এপাক বিহু মাৰিবলৈ আমাৰ সকলোৰে মন যায়। আৰু সেই উদ্দেশ্যেৰেই প্ৰতিবছৰৰ দৰেই এইবাৰো আমি চেন্নাইবাসী অসমীয়া সকল লগলাগি ৰঙালী বিহুৰ আয়োজন কৰিছো। ৰঙালী বিহুৰ প্ৰাকক্ষণত প্ৰকাশিত স্মাৰিকা “কাজিৰঙা”ৰ জৰিয়তে মই সমূহ চেন্নাইবাসী অসমীয়া লৈ ৰঙালী বিহু লগতে অসমীয়া নৱবৰ্ষৰ শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিছো।

অসম সমিতি, চেন্নাইৰ উদ্যোগত প্ৰতি বছৰে আমি বিহুৰ লগতে বিভিন্ন অনুষ্ঠানৰ আয়োজন কৰি আহিছো। সমিতিৰ সদস্যবৃন্দৰ নেৰানেপেৰা প্ৰচেষ্টা, কষ্ট আৰু ত্যাগৰ বিনিময়ত এয়া সম্ভৱ হৈ উঠিছে। অন্যান্য বছৰৰ দৰে এইবাৰো সমিতিৰ উদ্যোগত শিল্পী দিৱস, জন্মাষ্টমী, ভোগালী বিহু, সৰস্বতী পূজাৰ দৰে বিভিন্ন অনুষ্ঠানৰ আয়োজন কৰা হৈছিল। আমাৰ প্ৰতিজন সদস্যৰ আশাসুধীয়া প্ৰচেষ্টাত আমাৰ প্ৰতিটো অনুষ্ঠানেই সফল ভাবে সম্পন্ন হৈছে।

দক্ষিণ ভাৰতৰ ঐতিহ্য আৰু সংস্কৃতিৰ প্ৰতি উৎসৰ্গিত ভাৰতৰ তামিলনাডু ৰাজ্যৰ এটা জীৱন্ত ইতিহাসৰ সংগ্ৰহালয় হ'ল “দক্ষিণা চিত্ৰা”। এইবাৰ আমাৰ অসমীয়া সমাজৰ বাবে অন্য এক আনন্দৰ খবৰ যে আমি “দক্ষিণা চিত্ৰা” দৰে দাক্ষিণাত্যৰ অন্যতম বিখ্যাত সাংস্কৃতিক সংগ্ৰহালয় এটিত আমাৰ অসমীয়া কলা- সংস্কৃতি প্ৰদৰ্শনৰ বাবে সুযোগ লাভ কৰো। দক্ষিণা চিত্ৰাত আমাৰ অসমৰ অন্যতম থলুৱা লোকনৃত্য জেং বিহুৰ লগতে সত্ৰীয়া নৃত্যও প্ৰদৰ্শন কৰা হয়। এই ক্ষেত্ৰত আমাৰ সমিতিৰ মহিলা সকলে যথেষ্ট অগ্ৰণী ভূমিকা পালন কৰে। সমিতিৰ উদ্যমী মহিলাসকলে ইয়াৰ উপৰিও চেন্নাই স্থিত অন্যান্য অনুষ্ঠানতো একাধিকবাৰ জেং বিহু প্ৰদৰ্শন কৰি ভূয়সী প্ৰশংসা বুটলিবলৈ সক্ষম হয়।

অলপতে মাদ্ৰাজ বিশ্ববিদ্যালয়ত এটি নৰ্থ ইষ্ট ষ্টাদি চেণ্টাৰ খোলাৰ বাবে তামিলনাডুৰ ৰাজ্যপাল সন্মানীয় শ্ৰী আৰ এন ৰবি ডাঙৰীয়াৰ ওচৰত প্ৰস্তাৱ আগবঢ়োৱা হয়। নৰ্থ ইষ্ট ৱেলফিয়াৰ এছোচিয়েছন, চেন্নাই আৰু অসম সমিতি চেন্নাই উভয়ে মিলি এই প্ৰস্তাৱ ৰাজ্যপালৰ হাতত প্ৰদান কৰে। এই ক্ষেত্ৰত সন্মানীয় ৰাজ্যপাল ডাঙৰীয়াৰ পৰা যোগাত্মক সহাৰি পোৱা গৈছে।

যোৱা ২৬ মাৰ্চ ২০২৩ ত অসম সমিতি চেন্নাইৰ কেইবাগৰাকীও উদ্যমী উদ্যোগতাৰ প্ৰচেষ্টাত” besant nagar beach clean up “ৰ দৰে সাগৰৰ তীৰৰ চাফাইৰ এক অভিযান চলোৱা হয়। ই আছিল সঁচাকৈয়ে এক প্ৰশংসনীয় পদক্ষেপ। যিখন মহানগৰীত আমি বাস কৰো, বায়ু পানী গ্ৰহণ কৰো সেইখন মহানগৰী পৰিষ্কাৰ কৰি ৰখাটো নিশ্চয় আমাৰেই কৰ্তব্য।

ইয়াৰ উপৰিও আমাৰ সমিতিয়ে চেন্নাই স্থিত এপ'লো, এম ভি ডায়বেটিক হস্পিতালৰ দৰে কেইবাখনো হস্পিতালৰ লগত MoU কৰিবলৈ চেষ্টা চলাই আছে। ইয়াৰ দ্বাৰা অদূৰ ভৱিষ্যতে অসমৰ পৰা চিকিৎসাৰ বাবে চেন্নাই লৈ অহা ৰোগী সকল নিশ্চয় উপকৃত হ'ব।

এনেদৰেই আমাৰ অসম সমিতি চেন্নাইয়ে যোৱাটো বছৰত চেন্নাইবাসী অসমীয়া সকলৰ লগতে অসমৰ অসমীয়া সকলৰ বাবেও বহুতো গঠনমূলক পদক্ষেপ হাতত লৈছে। আহক আমি সকলোৱে মিলি আমাৰ অসম সমিতি চেন্নাই, ক আৰু অধিক শক্তিশালী কৰি গঢ়ি তোলো। নিজৰ মাতৃভূমিৰ বাহিৰতো নিজৰ কৃষ্টি সংস্কৃতি ধৰি ৰাখি অসমীয়া সমাজখন আগুৱাই লৈ যাবলৈ যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰো। শেষত সকলোলৈ পুনৰ ৰঙালী বিহু তথা অসমীয়া নৱবৰ্ষৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলো। ধন্যবাদ

-প্ৰদীপ কুমাৰ শৰ্মা

সম্পাদকীয়

আকৌ আহিছে বহাগ! আমি বোৰে টলকিব নোৱাৰাকৈ সময়বোৰ খহি পৰে ব্ৰহ্মাণ্ডৰ বুকুত, আৰু পুনৰবাৰ আমাৰ মাজলৈ আহে ব'হাগ। দিনবোৰ সলনি হৈছে, সলনি হৈছে মানুহৰ মনও চিন্তাধাৰাও। তথাপিও ঋতুৰাজ বসন্তৰ কোলাত আমাৰ মাজলৈ আহে ব'হাগ বিহু।

অসমীয়াৰ বাপতিসাহোন বিহুৰ হয়তো সময়ে ৰূপ সলাইছে। তথাপিও ব'হাগ বিহু বুলিলে বিহুৱেই। নানানটা সীমাবদ্ধতাৰ মাজতো ৰাজ্যৰ বাহিৰত থকা আমিবোৰেও অনুষ্টুপীয়া কৈ হ'লেও আয়োজন কৰিবলৈ লওঁ বিহু। অসম সমিতি চেন্নাইয়ে এইবাৰো ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম ৰখা নাই।

বিগত ইংৰাজী ২০২২ বছৰটোত, অসম সমিতি চেন্নাইয়ে সৰস্বতী পূজা, ব'হাগ বিহু, ৰাভা-জ্যোতি-খগেন মহন্তৰ সোঁৱৰণী অনুষ্ঠান, জন্মাষ্টমী, ভূপেনদাৰ সোঁৱৰণীকে আদি কৰি সচৰাচৰ অনুষ্ঠানসমূহ উদ্‌যাপন কৰিলে। বছৰটোৰ অন্যতম উল্লেখযোগ্য দুটা দিশ আছিল - অসম সমিতি চেন্নাইৰ দলে দক্ষিণচিত্ৰা, বেংগল এচ'চিয়েশ্যন চেন্নাই, পদ্মশেষাদ্ৰী বিদ্যালয় ইত্যাদিৰ মঞ্চত সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠা পৰিৱেশন কৰি অহাটো। ই আমাক সাংস্কৃতিক বিনিময়ৰ এক অমূল্য সুযোগ দিলে। তদুপৰি, আন এক উল্লেখনীয় দিশ আছিল - সমিতিৰ সদস্যই সমুদ্ৰ তীৰ (বীচ্চ) ৰ চাফাই কাৰ্যসূচী গ্ৰহণ কৰা। আমাক উৎসাহ যোগায় কেইজনমান প্ৰাতঃভ্ৰমণ কৰিবলৈ অহা স্থানীয় লোকো সমিতিৰ সদস্যৰ লগতে চাফাই কাৰ্যত হাত উজান দিয়ে।

বহাগৰ বিহুৰ সময়ত, আন কেইবাৰৰ দৰে এইবাৰো আমি আপোনালোকৰ মাজলৈ আগবঢ়াব লৈছো - 'কাজিৰঙা', অসম সমিতি চেন্নাইৰ বছেৰেকীয়া আলোচনী। কিন্তু এইবাৰ এক ব্যতিক্ৰমী ৰূপত। হয় - এইবাৰ কাজিৰঙা আপোনালোকৰ মাজলৈ আহিছে - ই আলোচনীৰ ৰূপ লৈ। হয়তো আপুনি নাপাব সেই কাগজৰ পৃষ্ঠাৰ সুঘ্ৰাণ, কিন্তু আপুনি একেই পাব ভিতৰৰ সম্ভাৰৰ সোৱাদ।

অসমৰ বাহিৰত থাকিও, আমাৰ মাজৰ যিসকলে ভাষাটোৰ চৰ্চা কৰি থাকিবলৈ চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছে বা যিসকলে নিজৰ সৃজনীশীল মনটোৰ ভাবক আখৰেৰে প্ৰকাশিব বিচাৰিছে - তেওঁলোকৰ বাবে 'কাজিৰঙা' এক অন্যতম মঞ্চ। আশা ৰাখিলোঁ আপোনালোকে আগৰদৰেই কাজিৰঙাক আকোঁৱালি ল'ব।

— সত্যম লাহন

কাজিৰঙা

ঃ এই সংখ্যাত আছে ঃ

- চাকোৰা আৰু হানামি - অঞ্জুমণি বৰুৱা
- সন্ধাৰ আড্ডাত বৰ্হেছ আৰু ৰবীন্দ্রনাথ - মৃদুল নাথ
- মানসিক শাৰীৰিক উৎকৰ্ষ সাধনত সংগীতৰ প্ৰভাৱ - কল্পনা দেৱী
- ব'হাগ - দিপীকা বৰুৱা বৰদলৈ
- অসমীয়া সাহিত্যত বিহুৰ প্ৰসঙ্গ - মঞ্জিৰা শৰ্মা
- এটা বেং কিয় জপিয়াই পৰিছিল - প্ৰণৱ কুমাৰ বৰ্মন
- এলান্ধু - প্ৰশান্ত কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্য
- বান্ধৱী - মনীষা ভট্টাচাৰ্য্য
- অনুপ্ৰীয়া - যদু শৰ্ম্মা
- তুমি আৰু আমনি নকৰিবা কাবৌ কৰিছোঁ - মীতা শৰ্মা
- IIT মাদ্ৰাছৰ অসমীয়া সমাজখন, সাংস্কৃতিক... - অভিলাষা অনন্যা শাণ্ডিল্য
- Filling Bags, Not Beaches Yogita Deori
- The 17th April Hitch Hiker Kaushik Phukan
- The Search for Neverland and ... Siddhartha Saikia
- Assam Meghna Das
- A Road Trip to Cambodia Prakash Das
- PCOD -Why and What we should know Dr Minakshi Sarma
- Turning to my First Solo Trip Dolly Pathak

প্ৰচ্ছদ : কৌশিক কিশলয়

ডি.টি.পি. ছেটিং আৰু মুদ্ৰণঃ- স্বৰ্ণগিৰি চাৰ্ভিচেছ, মুনিৰ্কা, নতুন দিল্লী (09873763811), swarnagri.pvt.ltd@gmail.com

অসম সমিতি, চেন্নাইৰ সাধাৰণ সম্পাদক সত্যম লাহনৰদ্বাৰা প্ৰকাশিত

চাকোৰা আৰু হানামি

অঞ্জুমণি বৰুৱা

চেৰী ফুলৰ দেশ জাপান। জাপানী লোকসকলে চেৰী ফুল ফুলাৰ বতৰত এই ফুলবোৰ উপভোগ কৰাৰ এটা উৎসৱেই পালন কৰে। এই উৎসৱক জাপানী ভাষাত "হানামি" বুলি কোৱা হয়। আনহাতে চেৰী ফুলক জাপানী ভাষাত কোৱা হয় "চাকোৰা" বুলি।

জাপান এৰাৰ দহ-বাৰ বছৰৰ পাছতো "চাকোৰা", "হানামী"ৰ যি দৃশ্য, যি পৰিৱেশ মোৰ মানসপটত ভাহি উঠে, সেইবোৰে মোক এতিয়াও ৰোমাঞ্চিত কৰি তোলে। কৰ্মসূত্ৰে স্বামী জাপানত থাকিবলগীয়া হোৱাত ময়ো তেওঁৰ লগত তাত থকাৰ সুবিধা পাইছিলোঁ। আমি দুয়ো ফুৰি ভাল পাওঁ। সেয়ে প্ৰতি শনি আৰু দেওবাৰে তাৰ বিভিন্ন ধৰ্মীয় স্থল, উদ্যান আদি ঠাইবোৰত ঘূৰি ফুৰিছিলোঁ। শাৰী শাৰী চেৰী গছবোৰলৈ আঙুলিয়াই স্বামীয়ে কৈ গৈছিল- "ঠাইখন মনত ৰাখি লোৱা, দুদিনমানৰ পাছত ইয়াৰ ৰেহ-ৰূপ একেবাৰে সলনি হৈ পৰিব।" একো নুবুজা চাৱনি এটা দি, একো নুসুধাকৈ থাকিলোঁ।

মাৰ্চ মাহ আহিল। আমাৰ এপাৰ্টমেন্টত থকা চেৰী গছবোৰত এপাহ-দুপাহ চেৰী ফুল ফুলা দেখিবলৈ পালোঁ। চেৰী মানে এই "চাকোৰা" হেনু প্ৰথমে বনৰীয়া ফুল আছিল। জাপানীসকল সুন্দৰৰ পূজাৰী। সেয়ে সুন্দৰ চেৰী গছবোৰ তেওঁলোকে বনৰপৰা আনি পৰিপক্ক পৰিকল্পনাৰে শৃংখলাবদ্ধকৈ ৰোপণ কৰিবলৈ ধৰিলে। এনেদৰে দেশখনৰ প্ৰতিখন চহৰৰ উদ্যানবোৰৰ একো একোটা অংশ চেৰী গছেৰে আবৃত হৈ পৰিল। কপৌ ফুলৰ দৰেই চেৰী ফুলবোৰো সাধাৰণতে মাৰ্চ মাহৰ শেষৰ ফালে আৰু এপ্ৰিল মাহৰ প্ৰথম ভাগত ফুলিবলৈ ধৰে। যিহেতু ফুল ফুলাৰ সময় জলবায়ুৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে, সেয়ে জাপানৰ ঠাই বিশেষে ফুল ফুলাৰ সময়ো কিছু পৰিমাণে আগ-পিছা হয়। কেতিয়াবা কোনো এঠাইত "চাকোৰা" উপভোগ কৰিবলৈ নেপালে দুখী হোৱাৰ কাৰণ নাই। কিয়নো একেই সুন্দৰতাই মন জুৰাব পাৰিব আন এঠাইলৈ গৈ। ক'ত কেতিয়া "চাকোৰা" ফুলিব তাৰ তথ্য জাপানৰ প্ৰতিটো ৰে'ল ষ্টেছন, ৰে'লৰ ডবা, বাছ আস্থান, বাছৰৰ ভিতৰত তথা বিভিন্ন ৰাজহুৱা স্থানত প্ৰচাৰ পত্ৰিকা লগাই সকলোকে জানিবলৈ দিয়া হয়। আনকি বাতৰি কাকত, টিভিৰ লগতে বিভিন্ন ৰাজহুৱা স্থানত ইয়াৰ বিজ্ঞাপনো দিয়া হয়। "চাকোৰা" উপভোগ কৰিবলৈ যোৱা লোকসকলৰ সুবিধাৰ বাবে জাপান চৰকাৰে বিশেষ ৰে'ল সেৱা আৰু বাছ সেৱাৰো ব্যৱস্থা কৰে। আৰম্ভণিতে পাতল গোলপীয়া হৈ ফুলা চেৰীফুলবোৰ শেষলৈ বগা হৈ পৰে। কিছুমান আকৌ পাতল গোলপীয়াৰপৰা গাঢ় গোলপীয়াও হোৱা দেখা যায়। ফুলবোৰ সম্পূৰ্ণকৈ ফুলি উঠাৰ সময়ত গছবোৰত এখিলা পাতো নাথাকে, গোটেই গছজোপা ফুলবোৰে এনেদৰে ৰমক্ জমককৈ আগুৰি পেলায় যে ফুলৰ বাহিৰে গছজোপাৰ ডাল-ঠাল-ঠেঙুলি একোৰে দেখা পোৱা নাযায়। কিন্তু দুখৰ কথা যে প্ৰকৃতিৰ নিয়মেৰে বান্ধখাই থকা এই ফুলবোৰে সৌন্দৰ্য বিলোৱাৰ সময় মাত্ৰ এসপ্তাহ।

জাপানীসকলে চেৰীফুল উপভোগ কৰাৰ উৎসৱ "হানামি" পাতে এই সময়তে। এই উৎসৱত তেওঁলোকে চেৰী গছৰ তলত নাচ-গান কৰে, বাৰ্বিকিউ কৰে তথা জাপানী পানীয় "চাকে", বিয়েৰ আদি সেৱন কৰি আনন্দ কৰে। চেৰী উদ্যানলৈ যাওঁতে ৰে'ষ্টুৰেন্টৰপৰাই "অবেন্টো" কিনি লৈ যাব পাৰি। "অবেন্টো" হৈছে খোৱা খাদ্য ভৰাই থোৱা টিফিন।

"চাকোৰা"ৰ সময়ত জাপানখন কল্পনাতীতভাৱে মনোৰম হয়।

যিফালেই চকু যায় সেইফালেই চকুৰে ৰলাগি চাই থাকিবৰ মন কৰে। আমাৰ এপাৰ্টমেন্ট চৌহদৰ ভিতৰতো কেবাজোপাও চেৰী গছ আছিল। ৰমক্ জমককৈ ফুলি উঠা গছবোৰৰ তলত সন্ধিয়া সময়ত জাপানী পুৰুষ-মহিলা গোট খাই নিজস্ব পৰম্পৰাগত পোচাক পিন্ধি ঘূৰণীয়া হৈ, খুউব গম্ভীৰ লয়-লাসেৰে নচা নাচ উপভোগ কৰি আপেত হৈ পৰিছিলোঁ।

"চাকোৰা" ফুলাৰ সময়ত আমি প্ৰায়বোৰ সৰু-ডাঙৰ উদ্যান ভ্ৰমি ফুৰিছিলোঁ। ইয়াৰে এখন হ'ল টকিঅ'ৰ ইউ.এন.অ'. উদ্যান আৰু চিৰিয়াখানা। উদ্যানখনৰ এটা অংশ কেৱল শাৰী শাৰী লানি নিচিগা চেৰীগছেৰে ভৰা। ইয়াৰ মাজেদিয়েই এটা পথ। পথটোৰ দুয়োকাষে থকা চেৰী গছবোৰৰ তলে তলে চকী-মেজ, ঢাৰি-পাটি, ইমান ধুনীয়া চালে চকু জুৰ পৰি যোৱা চেৰীফুলবোৰ আৰু তাৰে মাজেদি সৰকি অহা পুৱাৰ কোমল ৰেঙণিয়ে উদ্যানখনক সৰগলৈ ৰূপান্তৰিত কৰি পেলাইছিল। গোটেই দিনটো তাতে ঘূৰি-ফুৰি একেবাৰে সন্ধিয়াহে ঘৰমূৰা হওঁ, এটা এটা দিনৰ মধুৰ স্মৃতি লৈ। এনেদৰে প্ৰতিবছৰে ইউ.এন.অ'. উদ্যানলৈ "চাকোৰা" চাবলৈ গৈছিলোঁ। ইমানলৈ আমাৰ ঘৰখনলৈ আমাৰ দ্বিতীয় সন্তাটিৰ আগমণ ঘটিছিল। অফিচ থকা দিনকেইটাত যদি "চাকোৰা" ভৰপক হয়, আমি ভাৰতীয় গৃহিনীকেইগৰাকীমান লগ হৈ কণমানিসকলক লৈ "হানামি" উপভোগ কৰিবলৈ গৈছিলোঁ স্বামী সকলৰ অবিহনে। কাৰণ অপেক্ষা কৰিব নোৱাৰি। এই সৌন্দৰ্য উপভোগ কৰাৰ সময় বৰ কম। উল্লেখযোগ্য যে কণকণ ল'ৰা-ছোৱালীক লৈও জাপানত ঘূৰিফুৰাত একো অসুবিধা নহয়। কিয়নো ৰে'ল, বাছ সকলোতে

গাৰু লৈ আৰামেৰে বহি-শুই "চাকোৰা" উপভোগ কৰিব পাৰি। তাত মানুহবোৰে নাচ-গান, বাৰ্বিকিউ আদি কৰাৰ উপৰি কবিতা, গল্প, উপন্যাস আদি পঢ়ি থকা দেখিবলৈ পোৱা যায়। চিত্ৰকাৰে একান্ত মনেৰে তুলিকাত চেৰীফুলৰ জীৱন্ত ৰূপ দিয়াৰ চেষ্টা কৰাৰ দৃশ্য, বিভিন্নজনৰ কেমেৰাৰ চাটাৰৰ শব্দ, গানৰ গুণগুণ, মৃদু কণ্ঠৰ কথোপকথন আৰু দুই-এটা চৰাই-চিৰিকটিৰ কলৰৱেৰে উদ্যানবোৰ পুৱাৰপৰা ৰাতিলৈকে মুখৰিত হৈ থাকে।

জাপানত থকা সময়ত প্ৰতি বছৰে ইউ.এন.অ'.ৰ "চাকোৰা" উপভোগ কৰাৰ বাবে অধীৰ আগ্ৰহেৰে বাট চাইছিলোঁ। প্ৰথমবাৰ স্বামী আৰু এবছৰীয়া ল'ৰাটিৰ সৈতে খোৱা-বোৱাৰ যোগাৰ লৈ পুৱা ন-মান বজাতে ইউ.এন.অ'. উদ্যানত উপস্থিত হৈছিলোঁগৈ। কণমানিসকলৰ বাবে বিশেষ ঠাই, ল'ৰা-ছোৱালী থকা পিতৃ-মাতৃৰ বাবে বিশেষ ঠাই ৰিজাৰ্ভ কৰা থাকে। তাতোতকৈ মনকৰিবলগীয়া কথাটো হৈছে- পানী-কেঁচুৱাৰ বাবেও উৎকৃষ্ট মানদণ্ডৰ আহাৰ ষ্টেছনবোৰৰ ভেণ্ডিং মেছিনবোৰতে পোৱা যায়। কাৰো একো অসুবিধা নহয় কণমানিহঁতক লৈ।

এইদৰেই আমি টকিঅ' আৰু য়ুক'হমৰ প্ৰায়বোৰ সৰু-ডাঙৰ উদ্যানত "হানামি" উপভোগ কৰিছিলোঁ। জাপানৰ "চাকোৰা" আৰু "হানামি" মোৰ এক মধুৰ স্মৃতি।♦

সন্ধ্যাৰ আড্ডাত বৰ্হেছ আৰু ৰবীন্দ্ৰনাথ

মৃদুল নাথ

সময় সুবিধা মিলিলে বন্ধু দুজন মানৰ লগত মাজে মাজে আড্ডা দিওঁ। বৰ্তমান আগৰ দৰে কাৰো হাতত সময় সিমান নাথাকে বাবে আমাৰ আড্ডাটো নিয়মীয়া নহয়। তাৰ মাজতো সুযোগ পালেই আমি একেলগে বহোঁ, আড্ডাৰ আমেজ লওঁ। আড্ডাত বিষয়বস্তুৰ কোনো নিৰ্দিষ্ট পৰিসীমা নাথাকে- মুঠতে ৰাজনীতি, অৰ্থনীতি, সাহিত্যৰ পৰা আৰম্ভ কৰি আলিয়া-ৰণবীৰৰ বিয়ালৈকে। দুদিনৰ আগতে অকস্মাৎ আড্ডাৰ সুযোগ এটা মিলিল, সন্ধিয়া তিনি বন্ধু লগ হৈ ক্লাবতে বহিলোঁ। সিদিনা আড্ডাত সাহিত্যৰ বিষয়ে কিছু কথা ওলাল। যদিও আমি কোনো এজন সাহিত্যৰ ছাত্ৰ নাছিলোঁ, বিষয়টোৰ প্ৰতি আমাৰ আগ্ৰহ আৰু আকৰ্ষণ দুয়োটাই আছে। নতুন কোনো কিতাপৰ বিষয়ে ভাল ৰিভিউ পালে কিনি আনি পঢ়োঁ। আজিকালি এমাজন, ফ্লিপকাৰ্ট আদি হোৱাৰে পৰা ভালেখিনি সহায় হৈছে, ঘৰত বহিয়ে কিতাপখন পাই যাওঁ। কিতাপ বিচাৰি দোকানে দোকানে ঘূৰি ফুৰিব নালাগে। সকলোৰে সময়ৰ অভাৱ।

সিদিনা আড্ডাত কথা প্ৰসংগত কিতাপ পঢ়াৰ কথা ওলাল। বন্ধু দুজনক সুধিলোঁ, "ধৰি লোৱা তোমালোকৰ হাতত বহুত বেছি সময় নাই। এই সময়খিনিত দুজন খুব ভাল লেখকৰ একোখনকৈ উৎকৃষ্ট গ্ৰন্থ পঢ়িবলৈ সুযোগ পাইছা। তেনে ক্ষেত্ৰত তেমালোকে কোন কোন লেখকৰ কিতাপ পঢ়িবলৈ বিচাৰিবা?"

এজনে ক'লে, "মই য়েটছ আৰু এলিয়টৰ কবিতা পঢ়িম।" (তেওঁ কলেজত কবিতা লিখিছিল)

আনজন বন্ধুয়ে ক'লে, "মই কাফকা আৰু হৰ্হে লুই বৰ্হেছৰ দুখন কিতাপ বাচি ল'ম।"

—"ৰবীন্দ্ৰনাথ কিমান পঢ়িছা? তেওঁতো সাহিত্যৰ বাবে নোবেল পোৱা প্ৰথম ভাৰতীয়।"

দুয়ো বন্ধুৱে ইজনে সিজনৰ মুখলৈ চাই মূৰ জোকাৰিলে। মানে নাই পঢ়া।

—" হোৱাই ন'ট অমৃতা প্ৰীতম অ'ৰ অমিতাভ ঘোষ? হোৱাই ন'ট সচ্চিদানন্দ? হোৱাই ন'ট অৰুন্ধতী ৰয় ? হোৱাই ন'ট মহাশ্বেতা দেৱী অৰ প্ৰতিভা ৰায় ? মই জনাত তোমালোকে এই কেইজনৰ সৃষ্টি বৰ বেছি পঢ়া নাই।" প্ৰশ্নটো মই মোৰ দুয়োজন বন্ধুলৈ ঠেলি দিলোঁ।

—"নহয় মানে আমি বিশ্ব সাহিত্যৰ সোৱাদ ল'ব খোজোঁ।" দুয়োজনে প্ৰায় একেলগে ক'লে।

—"তাৰমানে তোমালোকে ক'ব খোজা নেকি বিশ্ব সাহিত্য বুলি ক'লে মূলতঃ পাশ্চাত্য সাহিত্যকে বুজায়?"

—"নাই, তেনেকৈ ঠিক ক'ব খোজা নাই। কিন্তু এটা কথা স্বীকাৰ কৰিবই লাগিব যে বিশ্ব সাহিত্যত পাশ্চাত্যৰ দপদপনি বেছি। ক্লাছিক আৰু বেষ্ট চেলাৰ বুলি ক'লেইচোন প্ৰথমে আমাৰ বিদেশী বিশেষকৈ পাশ্চাত্য সাহিত্যৰ কথাই মনলৈ আহে। এতিয়াৰ মুৰাকামিকে ধৰাচোন।" এজনে ক'লে।

বন্ধুৰ অকপট স্বীকাৰোক্তিৰ পাছত অলপ সময় কথাটো

মূৰত পাকঘূৰণি খাবলৈ ধৰিলে। আমাৰ ভাৰতীয় সাহিত্য পাশ্চাত্য সাহিত্যৰ তুলনাত কিছু দুৰ্বল নেকি? কাকতে পত্ৰই বিভিন্ন লেখাবোৰ পঢ়িলেও বিদেশী সাহিত্যৰ উদ্ধৃতি দি লিখা লেখা সমূহে বেছি দেখা পাওঁ। ক'ব নোৱৰাকৈয়ে এক ধৰণৰ তুলনামূলক বিষণ মনলৈ আহিবলৈ ধৰিলে যিটো কথা আগতে কাহানিও মই ভবা

নাছিলোঁ।

ভাৰতীয় সভ্যতা বহু প্ৰাচীন। অতীজৰে পৰা ভাৰতবৰ্ষত বিজ্ঞান, সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ চৰ্চা হৈ আহিছে। বিশেষকৈ চিকিৎসা বিজ্ঞান, জ্যোতিৰ্বিজ্ঞান, গণিত শাস্ত্ৰ, ৰাজনীতি বিজ্ঞানৰ প্ৰচাৰ, প্ৰসাৰ আৰু বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰাচীন ভাৰতীয় সভ্যতা বাটকটীয়া বুলি ডাঠি দি ক'ব পাৰি। পঞ্চম শতিকাতে শতিকাতে স্থাপিত নালন্দা বিশ্ববিদ্যালয় বিশ্বৰ সৰ্বপ্ৰথম আৱাসিক বিশ্ববিদ্যালয় বুলি ইতিহাসবিদ সকলে দাবী কৰে। এই শিক্ষানুষ্ঠানবোৰত উপলব্ধ হোৱা অতি উৎকৃষ্ট শিক্ষাব্যৱস্থাৰ কথা দেশ বিদেশত ফাটি ফুটি গৈছিল। সেয়ে নালন্দা, তক্ষশীলা, বিত্ৰ মশীলা আদি প্ৰাচীন ভাৰতীয় বিশ্ববিদ্যালয়ত অধ্যয়নৰ বাবে দূৰ দূৰণিৰ বিদেশী ছাত্ৰৰ সোঁত বৈছিল, ইতিহাস ইয়াৰ সাক্ষী হৈ আছে।

অতীজৰে পৰা ভাৰতবৰ্ষ বিদেশী আত্ৰ মণকাৰীৰ কবলত পৰি লুন্ঠনৰ চিকাৰ হৈ আহিছে। এই লুন্ঠন যে অকল ধন সম্পত্তিৰ ওপৰতে সীমাবদ্ধ আছিল তেনে নহয়। বাৰ শ শতিকাত তুৰ্কী সেনাধিপতি মহম্মদ বিন বক্তিয়াৰ খিলজিয়ে ভাৰত আত্ৰ মণ কৰি উত্তৰ ভাৰত দখল কৰে। সেই সময়ত ভাৰতীয় পণ্ডিত সকলোৰ জ্ঞান আৰু গৰিমা দেখি আচৰিত হয়। সেয়ে বৌদ্ধিকভাবে ভাৰতীয়ক ধ্বংস কৰিবলৈ নালন্দা আৰু বিত্ৰ মশীলা বিশ্ববিদ্যালয় সম্পূৰ্ণৰূপে ধ্বংসস্তুপত পৰিণত কৰে। তথ্য অনুসৰি খিলজিয়ে নালন্দা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বৃহৎ লাইব্ৰেৰীটো জ্বলাই দিছিল য'ত প্ৰায় নব্বৈ লাখ হাতে লিখা গ্ৰন্থ সম্পূৰ্ণৰূপে ভস্মীভুত হয়।

ইয়াৰ পাছতো সময়ে সময়ে ভাৰতীয়ৰ ওপৰত বিদেশী আত্ৰ মণকাৰীৰ বৌদ্ধিক আত্ৰ মণ চলি আহিছে। দুশ বছৰ ভাৰতীয়ৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰা ইংৰাজ সকলে কিদৰে খুব পদ্ধতিগত ভাবে (systematic) লুন্ঠন কৰিছিল সেয়া সকলোৰে জ্ঞাত।

আমাৰ আড্ডাৰ বিষয়বস্তু মাজে মাজে ফালৰি কাটি যায় যদিও আকৌ মূল বিষয়লৈ উভতি আহে। কথাৰ মাজতে বন্ধুক সুধিলো,

—"বিদেশী সাহিত্যৰ প্ৰতি তোমাৰ এই আকৰ্ষণৰ কাৰণ মূলত: কি? এয়া কোৱালিটি বিষয়ক নে আন কিবা?"

প্ৰশ্নটো সোধাৰ কাৰণ আছিল। আমি সাধাৰণ মধ্যবিত্ত শ্ৰেণীৰ মানুহ। আমাৰ বহুতৰে এক সহজাত উপলব্ধি (perception) আছে যে বিদেশত তৈয়াৰী সামগ্ৰীৰ গুণগত মান স্বদেশত নিৰ্মিত সামগ্ৰীৰ তুলনাত অধিক। আনকি কেতিয়াবা কিছু ক্ষেত্ৰত আমি বিদেশী আচাৰ ব্যৱহাৰ, সংস্কৃতিৰ প্ৰতি সহজে আকৃষ্ট হোৱা দেখা পাওঁ। আমাৰ এই সহজাত প্ৰৱণতাটোৰ বাবে বহু ক্ষেত্ৰত স্বদেশী সৃষ্টি এটাই গুৰুত্ব কম পায় বুলি মাজে মাজে মনত শংকা ওপজে। একেটা কথা সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰখনতো কেনেবাকৈ খাটে নেকি? সেইবুলি মই যে অতি জাতিয়তাবাদী বা বিশ্বায়ণৰ বিৰোধী তেনে নহয়। আজি হোমাৰৰ সৃষ্টি ইলিয়াড আৰু অডিচিৰ চৰ্চা বিশ্ব দৰবাৰত সাহিত্য হিচাপে যিমান হয়, একেটা দৃষ্টিত মহাভাৰতক চোৱা হয়নে? মহাভাৰত এখন ধৰ্মগ্ৰন্থ ৰূপেহে স্বীকৃতি লাভ কৰা যেন অনুভৱ হয়, য'ত নেকি মহাভাৰত মোৰ বাবে এক বিস্ময়। কি নাই মহাভাৰতত ? মেনেজমেন্টৰ পৰা দৰ্শন, ৰাজনীতিৰ পৰা অধিবাস্তৱ, বিচক্ষণ কুটনীতি, নীতিজ্ঞান সকলো সামৰি থোৱা হৈছে এই বৃহৎ গ্ৰন্থখনত। মোৰ মনত চিন্তাৰ বুৰবুৰণি উঠে। কথাষাৰ কওঁ নকওঁকৈ মই বন্ধু দুজনৰ আগত ব্যক্তকৰিলোঁ।

কিছু সময়ৰ নীৰৱতা। তাৰ পাছত বন্ধুয়ে ক'লে,

—"কথাষাৰ ঠিক তেনেকুৱা হয় যেন নালাগে মোৰ। কালিদাসৰ সৃষ্টি সমূহ অনন্য, কিন্তু সেয়া লিখা আছে সংস্কৃত ভাষাত। মই কালিদাসৰ সৃষ্টিৰ ইংৰাজী অনুবাদ পঢ়িছোঁ। ভাৰতীয় কবি, ঔপন্যাসিক অমৃতা প্ৰীতমে সৃষ্টি কৰিছে মূলতঃ পাঞ্জাৱী আৰু হিন্দী ভাষাত। তেওঁৰ বহুখিনি সৃষ্টি ইংৰাজী ভাষালৈ অনুবাদ হৈছে। ৰবীন্দ্ৰনাথ, জীৱনানন্দৰ কিছু কবিতা বাংলা ভাষাত পঢ়িছোঁ। কিন্তু এটা কথা মানি ল'বই লাগিব, যিহেতু মই সংস্কৃত পঢ়িব নাজানোঁ, যদিহে কালিদাসৰ সৃষ্টিৰাজিৰ ইংৰাজী অনুবাদ নাথাকিলহেঁতেন, মই তেওঁৰ সৃষ্টিৰ সোৱাদ ল'ব নোৱাৰিলোঁহেঁতেন। (অসমীয়া অনুবাদ হৈছে কিজানি ! মই নাজানো) কলহানৰ ৰাজতৰংগিনীৰ বিষয়েও মই একেখিনি কথাই ক'ব বিচাৰিম।"

বন্ধুৰ উত্তৰটোৱে মোক যেন বহুখিনি কথা কৈ দিলে। এমুঠি ইংৰাজে গোটেই বিশ্ব দখল কৰাৰ লগে লগে ইংৰাজী ভাষাটোৱেও ওপৰত গোটেই বিশ্ব দখল কৰি লৈছে। হয়তো এনে বহু উৎকৃষ্ট গ্ৰন্থ ভাৰতীয় মূলৰ লেখকে সংস্কৃত, হিন্দী বা আন প্ৰাদেশিক ভাষাত লিখিছে যাৰ ইংৰাজী অনুবাদ হোৱা নাই। যাৰ ফলত বিশ্ব সাহিত্যত তেনে সাহিত্যৰ প্ৰকৃত প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰ (proper marketing) হোৱা নাই।

বিশ্বৰ প্ৰায়ভাগ উৎকৃষ্ট গ্ৰন্থই ইংৰাজী ভাষাত উপলব্ধ। টলষ্টয়ৰ পৰা মুৰাকামিলৈকে অনেক উদাহৰণ। মানুহে ইংৰাজীতে পঢ়ি তেওঁলোকৰ সৃষ্টি সমূহক মহৎ আৰু উৎকৃষ্ট বুলি স্বীকৃতি প্ৰদান কৰিছে। বিশ্বৰ অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্যিক বুলি স্বীকৃত হৰ্হে লুই বৰ্হেছৰ লেখাৰ উদ্ধৃতি (reference) আমি বিভিন্ন প্ৰবন্ধ বা নিবন্ধত পাই থাকো। স্পেনিছ ভাষাত সাহিত্যচৰ্চা কৰা এইজন সাহিত্যিকৰ সৃষ্টিৰাজি ইংৰাজী ভাষাত সহজে উপলব্ধ। সেয়ে তেওঁৰ সৃষ্টিৰাজি অকল স্পেনিছ সাহিত্যতে সীমাবদ্ধ হৈ থকা নাই। আজি বিশ্ব সাহিত্যৰ এজন শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্যিকৰ কথা সুধিলে আমাৰ বহুতেই বৰ্হেছ বা মুৰাকামিৰ নাম ল'ব খুজিব। তাত আচৰিত হ'ব লগীয়া একো নাই। একেদৰে মোৰ বন্ধুয়ে জীৱনানন্দৰ পৰিবৰ্তে য়াটছ বা এলিয়টৰ কবিতা পঢ়িব বিচাৰিলেও মই আচৰিত হ'ব লগীয়া একো নাই। কিন্তু আমি বিচাৰিম আমাৰ ভাৰতীয় সাহিত্য বিশ্ব দৰবাৰত প্ৰতিষ্ঠা হোৱাটো। সেয়ে বিচাৰিম সংস্কৃত, হিন্দী বা আন প্ৰাদেশিক ভাষাত লিপিবদ্ধ উৎকৃষ্ট ভাৰতীয় সাহিত্যৰাজিৰ ইংৰাজী অনুবাদ হোৱাটো আৰু লগতে ইয়াৰ প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰ হোৱাটো। এই ক্ষেত্ৰত আমাৰ ন্যাশ্যনেল বুক ট্ৰাষ্ট, সাহিত্য অ'কাডেমী আদিৰ দৰে চৰকাৰী প্ৰতিষ্ঠানৰ বহুখিনি কৰণীয় আছে। ♦

মানসিক শাৰীৰিক উৎকৰ্ষ সাধনত সংগীতৰ প্ৰভাৱ

কল্পনা দেৱী
বেলতলা

“শব্দই ব্ৰহ্ম” ঠিঠ শব্দধ্বনিৰ বিভিন্ন ধৰণৰ যাদুকৰী শক্তি আছে। বিভিন্ন আৱেগেৰে উচ্চাৰিত শব্দই মানুহৰ হৃদয়ত ভিন্ন অনুভূতিৰ সৃষ্টি কৰাৰ লগতে মগজুতো এক বিশেষ ধৰণৰ ক্ৰি য়া কৰে। সেয়েহে শব্দক ব্ৰহ্ম বুলি কোৱা হয়।

আমাৰ বিভিন্ন ধৰ্মৰ উপাসনা স্থল সমূহত প্ৰাৰ্থনা সংগীতবোৰে আমাৰ মনলৈ গভীৰ প্ৰশান্তি নমাই আনে। এক মুহূৰ্তৰ বাবে হ'লেও আমি শিহৰিত হৈ উঠো। সেয়েহে কোৱা হয় শব্দৰ শক্তি অপৰিসীম। হৃদয়ৰ পৰা মগজুলৈ শব্দ প্ৰৱাহিত হৈ আমাক ভয় শংকাৰ পৰা আঁতৰত ৰখাৰ লগতে অবচেতন মনলৈ এক শক্তি আনি দিয়ে, যাৰদ্বাৰাই আমি বিয়োগাত্মক চিন্তাসমূহ পৰিহাৰ কৰি সুস্থ শৰীৰ আৰু সুস্থ মনৰ অধিকাৰী হ'ব পাৰো। সংগীত হৈছে আমাৰ সকলোৰে দৈনন্দিন জীৱনৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংগ। সংগীত বেয়া পোৱা মানুহ পৃথিৱীত চাগে খুব কমেই আছে।

আমাৰ শৰীৰৰ বিভিন্ন ৰোগ আৰোগ্যৰ বাবে বিভিন্ন চিকিৎসা পদ্ধতি আছে। ইয়াৰ উপৰিও থেৰাপী চিকিৎসা বৈদিক যুগৰ পৰাই প্ৰচলিত হৈ আহিছে। এইবোৰ হ'ল...ফিজিঅ' থেৰাপী, কেম' থেৰাপী, অংকুপ্ৰেচাৰ আৰু মিউজিক থেৰাপী।

বৈদিক যুগৰে পৰা এতিয়ালৈকে সংগীতৰ বিভিন্ন ৰাগ চিকিৎসা বিজ্ঞানত ব্যৱহাৰ কৰা হৈ আহিছে। আমি যদি মিউজিক থেৰাপীৰ ইতিহাস চাওঁ তেতিয়াহ'লে তাত পাও যে সুৰ-সম্ৰাট তানসেনৰ গুৰু হৰিদাসে সম্ৰাট আকবৰৰ এগৰাকী ৰাণীৰ ৰোগ হোৱাত এটা বিশেষ মৃদুমধুৰ ৰাগ পৰিৱেশন কৰি ৰোগীৰ ৰোগ নিৰাময় কৰিছিল। ইয়াৰ উপৰিও সুৰ-সম্ৰাট বিলাস খানে তেওঁৰ পিতৃক “বিলাস খনী” নামৰ ৰাগৰ সহায়ত আৰোগ্য কৰি তুলিছিল। বিভিন্ন ৰোগৰ বাবে বিভিন্ন সংগীত বা ৰাগ ব্যৱহাৰ কৰি ৰোগীৰ শৰীৰ আৰু মনৰ উৎকৰ্ষ সাধন কৰা হয়। ক্লমানসিক ৰোগৰ বাবে এই ৰাগ-সংগীতৰ ব্যৱহাৰ কৰি অতি সোনকালে সুফল পোৱা যায় ক্ল

এই প্ৰসংগতে এটা ব্যক্তিগত কথা অৱগত কৰিব খুজিছো। স্বামীৰ কৰ্মসূত্ৰে মই প্ৰায় ৬ঞ্চ বছৰ ইণ্ডিয়া কাৰ্বন (মঠঘৰীয়া) কোৱাৰ্টাৰত আছিলো। কলনিৰ ভিতৰত বহুত অৰ্কিড ফাৰ্ম আছিল। পুৱা-গধূলি তাত সদায় কোমল সুৰৰ সংগীত বজাই থয়। অৰ্কিডৰ যত্ন লোৱা মানুহজনক মই এদিন সুধিছিলো কথাটো। তেওঁ ক'লে যে পানী আৰু অন্যান্য লাগতীয়াল উপাদানৰ লগতে “সংগীত” খুবেই জৰুৰী এই অৰ্কিডবোৰৰ বাবে। সুৰৰ মূৰ্চ্ছনাতহে হেনো অৰ্কিডবোৰ ফুলে। ভাবি আচৰিত হৈছিলো, ফুল ফুলিবলৈও সংগীত লাগে ! তাৰ পিছতহে অৱশ্যে গম পাইছিলো চিকিৎসা বিজ্ঞানতো সংগীত ব্যৱহাৰ হয়। মানুহৰ মস্তিষ্কত যে কি বিচিত্ৰ ৰহস্য সোমাই আছে, সচাঁয়ে আচৰিত।

সংগীত থেৰাপী সাধাৰণতে দুই প্ৰকাৰৰ। প্ৰথম-সংগীত শুনা আৰু দ্বিতীয়-সংগীত চৰ্চা কৰা। সংগীতে আমাৰ জীৱনত এক শান্ত পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰি আমাক অনৰ্থক চিন্তা ভাৱনাৰ পৰা আঁতৰত ৰাখে। প্ৰাপ্ত তথ্য অনুসৰি, আনুষ্ঠানিক সংগীত চিকিৎসা ১৯৪৫ চনত আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ যুদ্ধ বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰথম ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল। প্ৰথম আৰু দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধত আহত সৈনিকসকলৰ চিকিৎসাৰ সময়ত আঘাতপ্ৰাপ্ত হৈ যন্ত্ৰণাত আৰ্তনাদ কৰি থকা সময়ত মৃদু স্বৰত চিকিৎসালয়বোৰত সংগীতৰ পৰিৱেশন কৰিছিল। আচৰিত ধৰণে সেই যন্ত্ৰণাকাতৰ চিএৎৰৰ ৰোগবোৰ নোহোৱা হৈছিল। ইয়াৰ পিছত ১৯৪৮ চনত আমেৰিকাত সংগীত থেৰাপী এছ'চিয়েচন গঠন কৰি ইয়াৰ দ্বাৰা ৰোগৰ চিকিৎসা কৰা হৈছিল। আমাৰ ভাৰতবৰ্ষতো বাংগালুৰু ইনষ্টিটিউত অৱ মেণ্টেল হেলথ্ কেন্দ্ৰত মিউজিক থেৰাপীৰ দ্বাৰা চিকিৎসা কৰা হৈছিল। এতিয়া পুডুচেৰীস্থিত মহাত্মা গান্ধী মেডিকেল কলেজ আৰু গৱেষণা প্ৰতিষ্ঠান, ছত্তিশগড় খৈৰাগডৰ প্ৰাথমিক স্বাস্থ্য কেন্দ্ৰত পৰীক্ষামূলকভাৱে মিউজিক

থেৰাপীৰ প্ৰয়োগ কৰা হৈছে।

"ৰাগে ৰোগ দূৰ কৰে" বিজ্ঞানসন্মতভাৱে এই কথা প্ৰমাণ হোৱাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি পুডুচেৰীৰ মহাত্মা গান্ধী মেডিকেল কলেজ আৰু গৱেষণা প্ৰতিষ্ঠান, মুম্বাইৰ মেট ইনষ্টিটিউট অৱ অলটাৰনেটিভ, পঞ্জাবৰ ৰয়ত বহৰা বিশ্ববিদ্যালয়, চেন্নাই স্কুল অৱ মিউজিক থেৰাপী আদি শিক্ষানুষ্ঠানত মিউজিক থেৰাপী পাঠ্যত্ৰ মৰ ব্যৱস্থা আছে। ছত্তিশগড়ৰ ইন্দিৰা কলা সংগীত বিশ্ববিদ্যালয়ত মিউজিক থেৰাপীৰ পি এইচ ডি ডিগ্ৰীৰ ব্যৱস্থা আছে।

ভাৰতীয় সাংগীতিক দৃষ্টিকোণেৰে চাবলৈ গ'লে ২৪ ঘণ্টা অৰ্থাৎ অষ্ট প্ৰহৰত বিভিন্ন প্ৰহৰত বেলেগ বেলেগ ৰাগ শুনাৰ বিধান আছে। আনকি ঋতুভেদেও বেলেগ বেলেগ ৰাগ শুনাৰ নিৰ্দেশনা আছে। দিনত মিউজিক থেৰাপীৰ বাবে উপযুক্ত ৰাগ হৈছে আহিৰ ভৈৰৱ, নিশা পুৰীয়া ৰাগ আৰু ৰাতিপুৱা ভক্তিমূলক ৰাগ...

"মালকোষ" ৰাগৰ গীতে নিদ্ৰাহীনতাত ভোগা ৰোগীক গভীৰ নিদ্ৰাত পেলাব পাৰে। ঠিক সেইদৰে "ইমন" ৰাগৰ গীত শুনিলে মানুহে হেৰুওৱা মনোবল পুনৰ লাভ কৰে। ৰাগ ভৈৰৱী শুনিলে আৰোগিক শক্তি বৃদ্ধি হয়। ৰাগ তোড়ীত মন আনন্দিত, ৰাগ কাফী শুনিলে সৃষ্টিশীলতাত ইতিবাচক প্ৰভাৱ পৰে। বৃন্দাবনী সাৰংগে জ্ঞানপ্ৰাপ্তিত সহায় কৰে। ভীমপলাশী ৰাগে বিষণ্ণতা, উচ্চৰক্তচাপ আৰু মানসিক উদ্বিগ্নতা দূৰ কৰে। কেদাৰ ৰাগে এজমা আৰু মূত্ৰৰ বিষ নিয়ন্ত্ৰণ কৰাত সহায় কৰে। জৌনপুৰী ৰাগে কোষ্ঠকাঠিন্য, গেছৰ সমস্যা দূৰীকৰণত সহায় কৰে। অজীৰ্ণ আৰু হাইপাৰ এছিডিটীৰ বাবে মাৰৱা ৰাগ অধিক ফলপ্ৰসূ। দুৰ্গা ৰাগে নাৰ্ভত প্ৰভাৱ পেলায়। মধুৰন্তী ৰোগে অৰ্শ ৰোগ নিৰাময়ত সহায় কৰে। ৰাগ বয়মনে আৰ্থাইটিছ ৰোগ আৰু চৰ্দি কাহ নিৰাময়ত শ্ৰীৰাগ সহায়ক হয়। শিৱৰঞ্জনী ৰাগে স্মৃতিশক্তি বৃদ্ধি কৰে। ভাৰতীয় শাস্ত্ৰীয় সংগীতৰ ৭২ টা মূল ৰাগে মানুহৰ শৰীৰত থকা ৭২ ডাল সিৰাক দমন কৰি মানুহক সম্পূৰ্ণ সুস্থ কৰি তুলিব পাৰে। সংগীত জীৱনৰ সঞ্জীৱনী শক্তি, জীৱন বীণাৰ ৰাগিণী। ভাৰতবৰ্ষৰ সৰ্বকালৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ সংগীতজ্ঞ "তানসেন"ৰ সংগীতত মন্দিৰৰ দেৱাল স্পন্দিত হৈছিল, গছ-শিল-পাহাৰ-নদীয়ে কথা কৈছিল, মন্দিৰৰ চাকি নিজে নিজে জ্বলি উঠিছিল আৰু তানসেনৰ বিখ্যাত ৰাগ মেঘমল্লাৰত অৱতৰতো ধৰালৈ বৰষুণ নামিছিল।

মানসিক ৰোগীৰ উপৰিও শাৰীৰিক ভাবে বিকলাংগ সকলৰ ওপৰতো সংগীতৰ প্ৰভাৱ অপৰিসীম। এক গৱেষণাৰ জৰিয়তে পোৱা তথ্য অনুসৰি সংগীতে মানুহৰ খং-ৰাগ নিয়ন্ত্ৰণত ৰখাৰ উপৰিও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পঢ়াশুনাত মনোযোগ বৃদ্ধি কৰে। মনোৰোগ বিশেষজ্ঞৰ মতে, মিউজিক থেৰাপী হৈছে এনে এক প্ৰত্ৰি য়া, য'ত চিকিৎসকে নিজৰ ৰোগীৰ স্বাস্থ্যৰ উন্নতিৰ বাবে সংগীতৰ ব্যৱহাৰ কৰে। দৈনিক অতিকমেও বিশ মিনিট চকুমুদি বহি বা শুই সংগীত শুনাৰ অভ্যাসে মনৰ অৱসাদ যথেষ্টখিনি আঁতৰাব পাৰে। এই অভ্যাসে মনটো শক্তিশালী হোৱাত সহায় কৰাৰ উপৰিও নেতিবাচক চিন্তাবোৰ নোহোৱা কৰি মনলৈ প্ৰবল আত্মবিশ্বাস আৰু যোগাত্মক ভাবনা কঢ়িয়াই অনাত সহায় কৰে। "বসুধৈৱ কুটুম্বকম" ভাবনাক বিস্তাৰ কৰাত সংগীতৰ ভূমিকা সৰ্বাধিক।

পণ্ডিত যশৰাজ, ভীমসেন যোশীৰ গীত, আমাৰ পৰম আৰাধ্য মহাপুৰুষ দুজনাৰ বৰগীত শুনিলে আমাৰ মন-প্ৰাণ এক সকাৰাত্মক শক্তিৰে ভৰপূৰ হৈ উঠে। সদায় নিজৰ পচন্দ অনুসৰি সংগীত শুনিব লাগে। বৰ্তমানৰ ভয়াবহ পৰিস্থিতিৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি নিজৰ লগতে আপোনাৰ পৰিয়ালক সুস্থ ৰখাত সংগীতে নিশ্চয় হৃদয়ত সঞ্জীৱনী সুধা বিয়পাব।

(According to Bono..... "Music can change the world because it can change people.") ♦

ব'হাগ

দিপীকা বৰুৱা বৰদলৈ

আবলিৰ পৰত ঘৰৰ সন্মুখচোৰাত বহি কথাবোৰ গুণা-গঠা কৰি ব'হাগও সমাগত মনটো ওগোল-ঠুগোল অৱস্থা। বহুতো পুৰণি কথাই উক মকাব ধৰিলে মনটোত উৰণীয়া মনটো উৰি গৈ মোৰ শৈশৱ পালেগৈ ফাগুণ মহীয়া ৰঙালী হোৱা শিমলুজোপাত ন-বৰষুণ জাকৰ পানীত উদং পথাৰখন জীপাল হোৱাৰ দৰে আমাৰ মনবোৰও জীপাল হৈ উঠিছিল বিহুৰ আনন্দত মচগুল হৈ গাজনী ধেৰেকণিৰ মাজে মাজে ঘৰৰ কাষৰ পিতনী পুখুৰীৰ পৰা অহা ভেকুলীৰ মাতটোতো কিবা এটা নতুনত্ব পাইছিলো আকুলতাৰ অপেক্ষাৰ পিছত পূৰ্ণ-বিকশীত হৈ ফুলিছিল কপৌফুল কেইপাহ। ঘৰৰ কাষত থকা প্ৰকাণ্ড আহঁতজোপাৰ ওখ ডাল এটাত। শিয়াল নেজীয়া কপৌফুলবোৰৰ মাজত বগা কপৌফুল কেইবাপাহো ফুলিছিল সেই ডালটোত। নয়ন ভৰাই ছোৱাৰ বাহিৰে কোনো দিনেই হাতেৰে ছুই চোৱাৰ সুভাগ্য নহ'ল ফুলকেইপাহ ক'ব নোৱাৰাকৈয়ে প্ৰচণ্ড খং এটা উঠিছিল আহঁতৰ ওখ ডালটোলৈ। আহঁত পাতৰ জোৰ জোৰ শব্দ, কপৌফুল, তগৰ ফুলৰ গোন্ধই মলমলাই থকা আৰু জেতুকাবুলীয়া দুহাতেৰে মোৰ থৌকি বাথৌ মনেৰে আজি মই আহি ইয়াত এইয়াই মোৰ ব'হাগ আছিল ব'হাগ তই মোৰ হৈ থাক নাহৰ ফুলৰ দৰে। ♦

অসমীয়া সাহিত্যত বিহুৰ প্ৰসঙ্গ

মঞ্জিৰা শৰ্মা
সহযোগী অধ্যাপিকা, জে.এন. কলেজ বকো

সাহিত্য আৰু সমাজ জীৱন-এটাৰ লগত আনটোৰ আঙ্গাঙ্গী সম্পৰ্ক। দৰাচলতে সমাজ জীপনৰ চিত্ৰৰ প্ৰতিফলন ঘটে সাহিত্যৰ মাধ্যমেৰে। বিভিন্ন উৎসৱ পাৰ্বন, লোকাচাৰ, ঐতিহ্য-পৰম্পৰা আদি সমাজ জীৱনৰ অনেক বিষয়ক অৱলম্বন কৰি সাহিত্য সৃষ্টি হ'ব পাৰে।

বিহু এক সামাজিক অনুষ্ঠান। এই বিহু উৎসৱে অসমীয়া জাতিৰ ইতিহাস সোঁৱৰাই দিয়ে। বন্ধু-বান্ধৱৰ লগত মিলনৰ সুযোগ সুবিধা দি মৰম চেনেহৰ সোঁত বোৱায়। প্ৰকৃতিৰ নতুন ৰূপৰ তালে তালে বিহুৱে ভৱিষ্যতৰ আশা-আকাংক্ষা বঢ়ায়।

এই বিহুৱে অসমীয়া সাহিত্যৰ ইতিহাসত এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছে। বহুতো সমালোচকে বিহু সম্বন্ধে বহু তত্ত্বাগধুৰ ব্যাখ্যা আগবঢ়াইছে। কবিয়ে কবিতা লিখিছে, গীতিকাৰে গীত লিখিছে, সুৰকাৰে সুৰত বান্ধিছে; কণ্ঠ নিগৰাইছে।

ব'হাগ-ব'হাগ মানেই যেন এক অফুৰন্ত ৰঙৰ হাঁহি। প্ৰকৃতিয়ে নতুন ৰূপ লয়। বসন্তৰ আগমণত বাউলি হৈ পৰা ব'হাগীজনীৰ লিখিয়াকৈ মানৰ প্ৰাণো বাউলী হৈ পৰে নতুনক আদৰি ল'বলৈ প্ৰকৃতিৰ দৰে দেহে-মনে সজীৱ-সেউজ হ'বলৈ, হৃদয়ে প্ৰেমৰ বাতৰি বিলাবলৈ। ব'হাগতেই মনবোৰ ৰঙেৰে ৰঙালী হয়, বিহুটীও সেয়ে ৰঙালী হয়। কিন্তু সুধাকণ্ঠ ড০ ভূপেন হাজৰিকাদেৱে আমাক সোঁৱৰাই গৈছে-

ব'হাগ মাঠোঁ বিহু গীত নহয়
ইনাই বিনাই গোৱা
ব'হাগ এখনি সৃষ্টি দলিল
সূৰ্যৰ জ্যোতিত পোৱা ব'হাগেই এন্ধাৰৰ ত্ৰাস
ব'হাগ এটি নৱ নৱ চিন্তাৰ
সাঁচিপাত পুথিৰ পাত
ই উজ্জ্বলায় জীৱন আকাশ

এই জীৱনাকাশ উজ্জ্বলোৱা ব'হাগতে ব'হাগীক আদৰাৰ চলেৰে অসমীয়া নতু বছৰত আদৰণি জনায়। সাহিত্যৰথী লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ মতে নতুন বছৰটিক আনে ব'হাগ বিহুটিয়ে ব'হাগ বিহু যেন নতুনক আদৰণি জনোৱা আৱাহনী তোৰণ-

শৰতক জোনে হেমন্তক ধানে
বাৰিষাক ম'ৰায়ে যেন।
আদৰি তেনেকৈ নতুন বছৰটিক
বিহু ডাওৰীয়াই আনে।

গাভৰু পৃথিৱীক নতুন সাজেৰে সঁজাই পৰাই তুলিবলৈ কবিয়ে আহ্বান জনাই ঋতুৰাজ বসন্তক। দাৰ্শনিক কবি দুগেশ্বৰ শৰ্মাৰ তেনে দুটি কালজয়ী সৃষ্টি হ'ল "বিহু" আৰু "বসন্ত"।

অতীন্দ্ৰিয়বাদী কবি নলিনীবালা দেৱীয়েও ৰঙালী বিহুৰ নৱ প্ৰভাৰ আলোকত সেউজী সাজ পৰিধান কৰা অসমী আইৰ সৌন্দৰ্য্যৰ মাজেদি উপলব্ধি কৰিব পাৰিছে আনন্দময় পৰিপূৰ্ণ মানৱ জীৱনৰ কথা। "তুমি"ৰ কবি অম্বিকাগিৰী ৰায়চৌধুৰীৰ বিহুৰ প্ৰতি দৃষ্টিভংগী সম্পূৰ্ম সুকীয়া। তেওঁৰ মতে বিহু নতুনক আদৰা উৎসৱ যদিও ই মানৱাত্মাৰ অন্তৰত থকা ধূলি মাকতি (কলুষতা কপটতা, ঈৰ্ষা, অসূয়া) ধুই নিকা কৰাহে সন্ধিক্ষণ। এই সন্ধিক্ষণতে কবিয়ে বিহুৰ উল্লাসিত জনসাধাৰণক সকিয়াই দিছে কৰ্মমুখৰ জীৱন ধাৰণৰ বাবে। দৰদী কবি গণেশ গগৈ কিন্তু কেতিয়াবা স্তম্ভিত হৈ পৰে হাতত জেতুকাৰ বোল, ওঁঠত মিচিকি হাঁহি, কাণত মিলা কৰা কেৰু, খোপাত মালতী পিন্ধি লৱণু কোমল দেহাটিৰে সাজি- কাচি ওলাই অহা গাভৰুজনীৰ মুখত এষাৰো বিহুগীত নুশুনি-

ৰঙালী বিহুত সাজি
ৰঙতে ৰাঙলী হ'লা
কিয় তেনে পাহৰিলা
সেই বিহুগীত...

মিত্ৰদেৱ মহন্তৰ "বিহু আদৰণি" কবিতাৰ জৰিয়তে হেঁপাহৰ বহাগ বিহুটিৰ প্ৰতি থকা প্ৰতিজন অসমীয়াৰ আগ্ৰহ তথা ৰঙিয়াল মনোভাৱ সুন্দৰকৈ ফুটি উঠিছে। আবাল-বৃদ্ধ-বনিতা-সকলোৱে যেন অধীৰ আগ্ৰহেৰে অপেক্ষা কৰে হেঁপাহৰ ৰহালী বিহুটিলৈ। জেতুকা, থেৰেজু, বৰহমথুৰিৰে ৰং সানি বিহুৱলিয়া হ'বলৈ সকলো সাজু। সেয়ে চ'তক কৈছে-

শুনা ঐ চ'তাই
পেপাটি বজাই
ৰঙালীক আহা লৈ।
পদুলি মুখত
বাট চাই চাই
থাকিম কিমান বৈ।।

আনহাতে "সাগৰ দেখিছা" কবি দেৱকান্ত বৰুৱাক বিহুৰ পেঁপাৰ সুৰে উপলব্ধি কৰোৱাইছে জীৱনৰ ভুল যাত্ৰা পথৰ কথা-

কঁপিছে কঁহুৱা বন
কঁপিছে কবিৰ মন
ফুলনিত নাচি উঠে ফুল।
আজি এই উছৱত
হিয়াভৰা উলাহত
দেখা দিয়ে জীৱনৰ ভুল।

আধুনিক যুগৰ অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ কবি হেম বৰুৱাৰ "বিহুৰ দিনৰ গান'ত বিহুবলিয়া কবিয়ে বিহুৰ ৰং ৰহইচত উতলা হৈ বিহুৰ গীত জুৰিলেও আনন্দত মতলীয়া হ'ব পৰা নাই। সমাজ আৰু সংঘাতৰ স্ৰোতত কবিৰ চিন্তা জৰ্জৰ প্ৰাণে উটি ভাহি গৈ বিহুৱতী গাভৰুক উদ্দেশ্যি কৈছে-

"বিহুৱতী গাভৰু। তুমি জানা আমাৰ প্ৰেম,
কাজিৰঙাৰ চগা আৰু চাকি,
শান্তিৰ কপৌজনীৰ ডেউকাত
বাৰুদৰ গোন্ধ
নাহৰ ফুল ফুলিছে
কপৌ ফুল ফুলিছে....

আধুনিক যুগৰ আন এগৰাকী অন্যতম কবি অমূল্য বৰুৱাৰ "আজি আমাৰ বিহু" নামৰ কবিতাত কবিয়ে বিহুৰ উলাহত উল্লাসিত নহৈ বিচাৰিছে এখন সামাজিক বৈষম্যহীন সমাজ য'ত-

মোক লাগে এই গীতৰ সুৰে সুৰে
নাচোনৰ চেঁৱে চেঁৱে
এক হৈ যোৱা
বিশ্বৰ জনতাৰ প্ৰাণৰ বান্ধনি

তদুপৰি নৰকান্ত বৰুৱা, লক্ষ্যহীৰা দাস, কেশৱ মহন্ত, নিৰ্মল প্ৰভা বৰদলৈ আদিৰ গীতি কবিতাত মন উৰুঙা কৰা ফাগুনৰ আচল উৰোৱা মলয়া, নৃত্যৰতা গাভৰুৰ লয়-লাস দেহ ভঙ্গীমাৰ তালে তালে বিহুৱা ডেকাৰ উতনুৱা চিতৰ সজীৱ বৰ্ণনা পোৱা যায়।

ৰঙালীৰ ৰঙেৰে মন ৰঙচুৱা কৰিয়েই কবি সাহিত্যিকসকল ক্ষান্ত নাথাকিল। ভোগালীৰ ভোগেৰেও কবিয়ে জীৱন উপভোগ কৰিলে এনেদৰে-

আকৌ এবাৰ শুকুলা আকাশত
ডাৱৰৰ নিভঁজ চেঁচা কুঁৱলীৰ বা
দুচকুত শেঁশৰ জিলিকি উঠিছে
ক'ৰবাত চাগে কঁহুৱা উৰিছে

..

পথাৰৰ শুৱনি ভেলাঘৰ
সীমাহীন হৃদয়ত জাগি উঠে
সীমাহীন হাবিয়াস
এপাচি চাউলত আইৰ কৌশলী হাতৰ
বুলনিত ফুলি উঠে মাঘ (ভোগালী, হেমেন দাস)

বহাগৰ ৰঙেৰে ৰঙীন হৈ, মাঘৰ ভোগেৰে তৃপ্ত হোৱা মানৱ প্ৰাণে কিন্তু কাতিৰ কঙালীক এক সম্ভাৱনাপূৰ্ণ দৃষ্টিৰে চাবলৈ বিচাৰে। নাভাবে ধানৰ উদং ভঁৰালৰ কথা, মনৰ ভঁৰাল মৰমেৰে, হেঁপাহেৰে, বিশ্বাসেৰে আন্তৰিকতাৰে ভৰি থাকিলে কালি বিহুৰ দিন কঙালৰ দিন নহয়, পূৰ্ণতাৰ দিন, প্ৰাপ্তিৰ দিন, সমৃদ্ধিৰ দিন। আমি কাতি বিহুৰ দিনটোৰ আমাৰ অনুভৱক "আজি মনৰ ভঁৰাল ভৰাই ৰখাৰ দিন" নাম দি প্ৰকাশ কৰিছিলো এনেদৰে-

আজি হেনো আহিনৰ শেষৰ দিন
আমাৰ সপোনবোৰে
পোখা মেলা দিন
পথাৰৰ সোণগুটি বুটলিবলৈ
সাজু হোৱাৰ দিন,
ভোক আৰু ঘামৰ কবিতা লিখা খেতিয়কৰ
দুচকুত আশাই লুকুভাকু খেলা দিন
আজি হেনো
মাটিৰ চাকিৰ পোহৰে
মনাকাশ পোহৰ কৰাৰ দিন
প্ৰাচুৰ্যৰ অহংকাৰ নাশ কৰি
ভকতিৰ আলোকেৰে
ঘৰলৈ অখিমী আদৰা দিন,
আজি
ধনৰ ভঁৰাল উদং হ'লেও
মনৰ ভঁৰাল ভৰাই ৰখাৰ দিন
মৰমেৰে, হেঁপাহেৰে
বিশ্বাসেৰে, আন্তৰিকতাৰে।
সেয়ে
আজিৰ দিন
নহয় কঙালী
আজিৰ দিন
পূৰ্ণতাৰ দিন
প্ৰাপ্তিৰ দিন
সমৃদ্ধিৰ দিন
আজি
আহিন আৰু কাতিৰ সংত্ৰ াস্তিৰ দিন
অসমীয়াৰ উশাহ আৰু নিশাহ
বিহুৰ দিন।

কেৱল কবি আৰু গীতিকাৰৰ মাজতেই যে বিহুৰ সজীৱ চিত্ৰ

সীমাবদ্ধ হৈ আছে তেনে নহয়, কথা সাহিত্যিকসকলৰ লিখনী বিহুৰ অনুপম বৰ্ণনাই সমৃদ্ধ কৰিছে। উপন্যাস সম্ৰাট ৰজনীকান্ত বৰদলৈৰ ভালেকেইখন উপন্যাসত বিহুগীতৰ খণ্ডচিত্ৰ ঠায়ে ঠায়ে অংকিত হৈছে। তেখেতৰ "ৰঙিলী" উপন্যাসত থকা ৰংপুৰৰ সাতবিহুৰ বৰ্ণনাই অতীত অসমৰ বিহুৰ এখনি মনোৰম ছবিকে প্ৰতিফলিত কৰে। অসমীয়া কলা-কৃষ্টিৰ যাদুকৰ ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ মতে, "অসমীয়া বিহু উৎসৱ আচলতে এখন অসমীয়া সংস্কৃতিৰ মেলা, য'ত হয় উচ্চ সংস্কৃতি আৰু জন সংস্কৃতিৰ বছেৰেকীয়া মিলন। সেই কাৰণে বিহু উৎসৱ অসমীয়া সাংস্কৃতিক জীৱনৰ এটা বছেৰেকীয়া সমাৰেশ।" হেম বৰুৱাৰ মতে, "বিহুতলীৰ নাচনীজনী ব'হাগমহীয়া গাভৰু পৃথিৱী। বিহুবলিয়া ডেকাটো হৈছে পৃথিৱীৰ সৈতে মিলন আকাংক্ষী মৌচুমীৰ মেঘ। উভয়ৰ মিলনৰ চিন স্বৰূপে বৰ্ষা নামে, পৃথিৱীৰ গৰ্ভত নতুন সৃষ্টি সম্ভৱ হয়। উৎপাদন বাঢ়ে। বিহুতলীৰ উৎসৱমুখৰ ডেকা-গাভৰুৱে প্ৰকৃতিৰ এই সৃষ্টিৰ ছবিখনকে প্ৰতীক আৰু নৃত্য-গীতৰ লহৰেৰে ৰূপায়িত কৰে। বিহুৰ নৃত্যৰ স্বাভাৱিক ভঙ্গীমাই, বিশেষকৈ ডেকাৰ কঁকাল ভঙা ছেৱে ছেৱে যৌন-জীৱনৰ ইংগীত দিয়ে।"

ড. মহেশ্বৰ নেওগ, ড. সত্যেন্দ্ৰনাথ শৰ্মা, ড. প্ৰফুল্ল দত্ত গোস্বামী আদিয়ে তেওঁলোকৰ লিখনিত বিহু সম্বন্ধে বিভিন্ন তথ্য দাঙি ধৰিছে।

এনেদৰেই বিভিন্ন কবি সাহিত্যিকৰ কাপেৰে নিগৰি ওলোৱা অসমীয়াৰ বাপতি সাহোন বিহুৰ প্ৰাঞ্জল বৰ্ণনাই অসমীয়া সাহিত্যৰ পথাৰখনত যেন সোণগুটি সিঁচি দিলে, সময়ত ই লহপহীয়া হৈ অসমীয়া সাহিত্যৰ ভঁৰাল সমৃদ্ধশালী কৰি তুলিলে। কবিতা, গীতিকবিতা, কথা সাহিত্যৰ এক "সহৃদয় হৃদয়সংবাদী" সমল হৈ পৰিল অসমীয়াৰ প্ৰাণৰো প্ৰাণৰ বিহু উৎসৱ।

সেয়ে, অসমীয়া থকালৈকে বিহু থাকিব, বিহু অসমীয়াৰ পৰিচয়, বিহু সমীয়াৰ গৌৰৱ, বিহু অসমীয়াৰ উশাহ, বিহু অসমীয়াৰ নিশাহ, বিহু অসমীয়াৰ স্বাভিমান। সেয়ে-

বিহুটি আদৰৰ, বিহুটি সাদৰৰ
বিহুটি অসমৰ প্ৰাণ,
এনুৱা বিহুটি এৰিব লাগিলে
নাথাকে অসমৰ মান। ♦

এটা বেং কিয় জপিয়াই পৰিছিল

প্ৰণৱ কুমাৰ বৰ্মন

এটা বেং কিয় জপিয়াই পৰিছিল
স্তব্ধ দুপৰৰ পুখুৰীত আৰু বহু সময়
খেলি থকা কণমানি কণমানি টোবোৰ
য'ত বহুদিন পানেশৈৰ লাচটো
পদুম পাতৰ দৰে লৰিছিল
বাচো ! তুমি কুঁৰাত চাইছিলানে নিজৰ মুখ
আজিও তোমাৰ মুখনিত তৰংগায়িত সাধুকথা
সি এতিয়াও আমাৰ টোপনিলৈ আহে
আমাৰ আবুই চন্দ্ৰমল্লিকা ফলবোৰত
জোনক দেখিছিল
পুৰা কুঁৰলীৰ দৰে ঘন ডাঁৰ
আৰু নিদ্ৰাহীনতাৰ হামি এটা
যাক আবুৰ মুখত পখিলা যেন লাগিছিল
এটা বেং কিয় জপিয়াই পৰিছিল
এটা বেং কিয় জপিয়াই পৰিছিল
ভাঙিবলৈ দাপোনৰ ছাঁ-মুখৰ স্তব্ধতা
ইয়াত চেৰীফুলৰ বা নাই
বগৰী ফুলৰ শুভ্ৰতালৈ এজনী কুমাৰী
ছোৱালীয়ে তথা লাগি চাই থাকে
বেলিৰ দৰে বগৰী ফুলবোৰ পকিব
সৰিব
আৰু এটা সপোন দেখিব ছোৱালীজনীয়ে
সাধুকথাৰ ঔটোৰ ভিতৰত
বেঙ এটাই মেঘ এচটালৈ চাই চাই
জল্পনা-কল্পনা কৰে বাৰিষা ঋতু কুচিমুচি
আকাশৰ গৰ্জনত কুঁৰা বিচাৰি জপিয়াব
বেং এটাৰ লেলাৰতি পৰে বাৰিষাৰ
সুগঢ়ী দেহ দেউলত
জীৱন নিস্তৰংগ... হেঙুলীয়া ভাঙি পৰা...
কলচীয়া পখিলাৰ দৰে
স্তব্ধতাৰ পুখুৰী... এটা কুঁৰা
কুমাৰী ছোৱালীজনীয়ে মাৰে এটা জাপ
পানী কঁপে...
বেঙটো প্ৰাণৰ আত্ৰানিত অকস্মাত সৰি পৰে
বহুদিন পানেশৰৈ লাচটো
পদুম পাতৰ দৰে লৰিছিল
এটা বেং কিয় জপিয়াই পৰিছিল !♦

এলান্ধু

প্ৰশান্ত কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্য।

সহজ সৰল সমাজ খনক এলান্ধু কলিয়া অন্ধ বিশ্বাসেৰে আকাশীলতাৰ দৰে মেৰিয়াই ধৰা মকৰা জাল খনত বৰুণ শৰ্মাই তাৰ অতিকে মৰমৰ মানুহ জনীৰ কাৰণেই এৰাব নোৱাৰাকৈ মাজে মাজে বান্ধ খাই পৰে। বিয়া হোৱাৰ ২৫ বছৰ পাছতো বৰুণে তাৰ সৰল মনৰ অজলা মানুহ জনীক এই অন্ধ বিশ্বাস বোৰৰ প্ৰতি বিজ্ঞান সন্মত চিন্তাধাৰাৰে সজাগ কৰি তোলাত ব্যৰ্থ। বহু বাৰ বৰুণে তাৰ মৰমৰ পত্নী ময়ূৰীয়ে আশা কৰা মতে পৰিয়ালটো চলাই নিয়াত অপাৰগ হৈছে, আৰু নানান বাধা বিঘিনিৰো মুখামুখি হৈছে। তেতিয়া ময়ূৰীয়ে বেজ, সাধক, মঙ্গলতিত গভীৰ ভাবে বিশ্বাসী কোনোবা লোকে দিয়া পৰামৰ্শতে পতিয়ন গৈছে।

এইবোৰ অন্ধ বিশ্বাসত পতিয়ন নাযাবলৈ বহুবাৰ ময়ূৰীক বাধা দিও ব্যৰ্থ হৈছে বৰুণ। তাইৰ আকোৰগোজ স্বভাবটোৰে বৰুণক কেতিয়াবা বৰ অস্বস্তিত পেলাই। এদিন তেনে এক অন্ধ বিশ্বাসৰ বশৱৰ্তী হৈ ময়ূৰীয়ে গিৰিয়েকৰ কোনো বাধা নুশুনি এজন সাধকৰ ওচৰ পালেগৈ।

ডিচেম্বৰ মাহৰ ভীষণ ঠাণ্ডাকো নেওচি পুৱা ৪.৩০ বজাতে গা পা ধুই ময়ূৰীয়ে গিৰিয়েক বৰুণক এক প্ৰকাৰ জোৰকৈ লৈ গ'ল সাধকৰ ওচৰলৈ। সাধকৰ ঘৰৰ চোতালত ঠিক নাম জ্বলা ডাক্তৰ বা হাকিমৰ ঘৰৰ চোতালত হোৱাৰ দৰেই মানুহৰ দীঘলীয়া শাৰী। পুহ মাহৰ ব্ৰহ্ম পুৱাতে প্ৰায় ৪ ঘন্টা ধৰি সিহঁত দুয়ো বহি আছে সাধকৰ ঘৰত। সাধক ইতিমধ্যেই পূজাত বহিল। সাধকে পূজা কৰি উঠিলেই ময়ূৰীয়ে তাইৰ সমস্যা বোৰৰ কথা কৈ তাৰ সমাধান বিচাৰিব। সাধকে পূজা কৰা কোঠাটোৰ বাহিৰতে তিনিজন মঙুল চোৱাবলৈ অহা লোক বহিবৰ বাবে পকা মজিয়াতে এখন কাপোৰ পাৰি দিছে। পূজা কৰা ঘৰটোৰ ভিতৰত আন দুগৰাকী মহিলাৰ লগতে ময়ূৰীকো বহিবলৈ দিছে। বৰুণ বাহিৰৰ ৰুমটোৰ পকা মজিয়াতে বহি আছে। বৰুণে আচৰিতহৈ ভাবিছে সাধকে দেখোন পূজা কৰাৰ একো শব্দয়ে শুনা নাই। সি তাত বহি থকা প্ৰায় ৪ ঘন্টা সময়ৰ ভিতৰত ৩ঘন্টা মান সময় সাধকে কাৰোবাৰ লগত ফোনত কথাৰ কটা কটি কৰি থকাহে শুনিবলৈ পালে। ফোনটো থয়হে সিফালৰ পৰা আকৌ ৰিং আহে। ভাহি আহিছে সাধকে কাৰোবাৰ লগত কৰা কথোপ কথন "নাই নাই, মই সেই বিলাক একো নেজানো, মই তাক ধৰিম নহয়! সি মোৰ বদনাম উলিয়াইছে। নাই নাই, মই পইচা লোৱা নাই ইত্যাদি ইত্যাদি।" বৰুণে বাহিৰত বহি ভাবিছে মোৰ মানুহ জনীয়েনো কেতিয়াকৈ দুনিয়া খনক বুজা হ'ব?

ইতিমধ্যে বাহিৰত ভালে কেইজন পুৰুষ মহিলাই টিকত সংগ্ৰহ কৰিবলৈ ভিৰ কৰিছেহি। সাধকক আল পৈচান ধৰা দুজন পুৰুষৰ লগতে দুগৰাকী ছোৱালীও আছে। কেনেকৈ সাধকক আগতে লগ কৰি নিজৰ সমস্যা বোৰৰ সমাধান পাব সকলোৰে যেন তাকলৈয়েই হেতা ওপৰা। বৰুণৰ কাষতে বহিছেহি এগৰাকী তিৰুতা। তিৰুতা গৰাকীয়ে উস্ আস্ কৰি কেকাই আছে। বৰুণে এপাকত সহিব নোৱাৰি সুধি পেলালে " আপোনাৰ কি হৈছে?" ৩০ কি ৩২ বছৰ বয়সীয়া মানুহ গৰাকীয়ে ঈষৎ হাঁহি এটাৰে সেহাই সেহাই ক'লে মোৰ গা টোৰ বৰ বিষ, বেজ- জ্ঞানী বহুত লগালো, বেজে জাৰিও দিলে, পানী কাটিও দিলে গা ধুবলৈ। একো কামত অহা নাই, উপাই নেপাই সাধকৰ ওচৰলৈ আহিছো"। বৰুণে কিবা এষাৰ ক'ব খুজিও একো ক'ব নোৱাৰিলে। সি নিজকেই এবাৰ সেই সহজ সৰল, অজলা নিৰক্ষৰ মানুহ গৰাকীৰ সৈতে তুলনা কৰি চাইছে।

সাধকৰ ঘৰৰ পৰা ওলাই দীঘল গলিটোৰে ময়ূৰী আৰু বৰুণ দুয়ো আগ বাঢ়িছে।

বৰুণে মনত থকা খংটো কোনোমতেৰে দমাই থৈছে। সি মুখেৰে একো মতা নাই। কিছু সময় তল মূৰকৈয়ে আহি থাকিল দুয়ো। ময়ূৰীয়েও বুজি পাইছে যে তাই ইমান বছৰে লগ পাই অহা বৰুণ এই মুহূৰ্তত সহজ নহয়। অহৰহ মুখ খনেৰে কিবা এষাৰ কৈ থাকিবলৈ নেপালে ভাল নলগা ময়ূৰীয়ে পৰিৱেশটো সহজ কৰিবলৈ স্তব্ধতা ভাঙি আৰম্ভ কৰিলে "ইমান বোৰ মানুহ আহিছে সাধকৰ ওচৰলৈ, কিবা ফল নিশ্চয় পাইছে, মোৰ পুৰা বিশ্বাস হৈছে, সাধকে কোৱা কথাবোৰ একদম মিলি গৈছে। এইবাৰ চাবচোন সাধকে কোৱাৰ দৰেই আমাৰ সকলো সমাধান হ'ব, তেওঁ পূজা ভাগৰ বাবে পইচাও এহেজাৰ লৈছে নহয়? ভগৱান প্ৰসন্ন হ'বয়েই।" উমি উমি ভমকি উঠিব খোজা খংটো কোনো মতে দমাবলৈ বৰুণে বহুত দূৰলৈ আকাশত ভাহি থকা শুকুলা ডাৱৰ খিনিলৈ চাই পঠিয়ালে। সি তাৰ ভাল লগা গীতৰ কলি এটাকে সৰুকৈ গুণ গুণালে "এই আকাশ বৰ বিশাল....."। বেলিটো তেতিয়া ঠিক মূৰৰ ওপৰত। গোতেই বাটটোত বৰুণৰ বাৰে বাৰে বিষত কেকাই থকা সেই মহিলা জনীৰ মুখ খনলৈ মনত পৰি থাকিল। ♦

২৩-০৩-২০২৩

বান্ধৱী

মনীষা ভট্টাচাৰ্য্য

চয়নিকা আৰু ৰেখা বৰ নলে গ'লে লগা বান্ধৱী আছিল। হাইস্কুলত পঢ়াৰ দিনৰ পৰা একেবাৰে কলেজত পঢ়ালৈকে। চয়নিকাই যে ৰেখাক কিমান ভাল পাইছিল তাইৰ বাহিৰে আনে উপলব্ধি কৰিব নোৱাৰে। অৱশ্যে ৰেখাইও চয়নিকাক কম ভাল পোৱা নাছিল। তথাপিতো পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত দুয়োজনীৰ মাজত যথেষ্ট প্ৰতিযোগিতা আছিল। অৱশ্যে দুয়োজনীৰ মাজত কোনো হিংসাৰ মনোভাৱো নাছিল। দুয়োজনীয়ে টিফিনৰ সময়তো টিফিন খৰধৰকৈ খাই শেষ কৰি শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰীয়ে পঢ়োৱাবোৰ দুয়োজনীয়ে মনত ৰাখিবলৈ আলোচনা কৰে। দুয়ো আছিল বৰ অমায়িক। সেয়ে সকলো শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰীয়ে দুয়োজনীকে বৰ ভাল পাইছিল, মৰম কৰিছিল আৰু প্ৰায়বিলাক শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰীয়ে শ্ৰেণী কোঠাত তেওঁলোকৰ পঢ়াৰ প্ৰতি থকা উদ্যম আৰু একাগ্ৰতা দেখি বৰ ভাল পাইছিল। দুয়োজনীয়ে সুখ্যাতিৰে জীৱনৰ প্ৰথম গুৰুত্বপূৰ্ণ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ একেখন কলেজতে নাম লগালে। ৰিজাল্ট দিয়াৰ আগতে সেই তিনিমাহ ঘৰত থাকোতে দুয়োজনীৰ কি অৱস্থা। ইজনীয়ে সিজনীক এদিন স্কুলত লগ নেপালেই সিঁহতৰ অৱস্থা

কি হয় শ্ৰেণী কোঠাৰ সকলোৱে উপলব্ধি কৰিব পাৰিছিল। সেই সময়ত ফোনৰ তেনে যোগাযোগৰ ব্যৱস্থা নাছিল। মুঠতে চয়নিকা আৰু ৰেখা অনবৰতে ইজনীয়ে সিজনীৰ চিন্তাত মগ্ন কেতিয়া আকৌ সোনকালে লগ হ'ব আৰু নানান কথা পাতিব। ঘৰত বহি বহি দুয়ো দুয়োলৈ চিঠি লিখে। আকৌ উত্তৰ লৈ বাট চাওঁতে চাওঁতে অৱস্থা বেয়া হৈ যায়। দুয়োজনী বান্ধৱীয়ে কিন্তু ঘৰৰ কাম বন কৰি মাক দেউতাকক বহুত সহায় কৰি দিয়ে। চয়নিকাই ওচৰ চুবুৰীয়া সকলো মানুহৰ ঘৰলৈ এদিন এদিন এপাক মাৰি শিলিখা, আমলখি, জলফাই আদি গোটোৱাৰ লগতে ঘৰত হোৱা বিভিন্ন শাক পাচলি ফল মূল লৈ তলৌ তলৌকৈ গৈ মানুহৰ ঘৰে ঘৰে দিথৈ অহাত উস্তাদ। কেতিয়াবা বেছিকৈ ঘূৰি ফুৰাৰ বাবে মাক বেপেকৰ পৰা গালি নোখোৱাও নহয়। কেতিয়াবা বেছিকৈ গালি খালে দূৰলৈ নগৈ ওচৰতে আবেলি আইতাকৰ লগতে এপাক মাৰি আহেগৈ। চয়নিকা ফুৰিবলৈ এপাক ওলাই গ'লে হেনো তাই ঘৰত কাম বনত বা পঢ়া-শুনাত মনটো ভালদৰে বহোৱাব পাৰে। অৱশ্যে গাঁৱৰ সৰুৰ পৰা ডাঙৰলৈ সকলোৱে চয়নিকাক বৰ ভাল পাইছিল তাইৰ উদাৰতাৰ বাবে। তাইক দেখিলে বুঢ়া বুঢ়ী মানুহবিলাক আগবাঢ়ি আহে কথা পাতিবলৈ। তেতিয়া তাইৰ অন্তৰৰ পৰা আনন্দৰ চকুলো বৈ আহে। তাইৰ কেতিয়াবা মনটো বৰ দুখ লাগে আজিৰ দিনৰ ল'ৰা ছোৱালীয়ে বুঢ়া বুঢ়ী মানুহ দেখিলে দূৰতে বিদূৰ হয়, কিজানিবা তেখেতসকলে বেছিকৈ কথা পাতি আমনি দিয়ে। চয়নিকাৰ দৰে ৰেখাজনীও সৰল স্বভাৱৰ। নিজে যদিও বহুত দুখীয়া আছিল তথাপিতো আনক যিমান পাৰে বিপদৰ সময়ত সহায় কৰিছিল। মুঠৰ ওপৰত চয়নিকা আৰু ৰেখা দুয়োজনী বৰ কোমল অন্তৰৰ প্ৰকৃত বান্ধৱী আছিল। জীৱনৰ প্ৰথম গুৰুত্বপূৰ্ণ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ দুয়োজনীয়ে একেখন কলেজতে নাম লগালে। ৰেখাৰ বৰ ভয় হৈছিল চয়নিকাই কিজানি তাইক এৰি দূৰৰ কোনোবা কলেজত নাম লগাই গৈ। চয়নিকা যদিও বহুত ধনী ঘৰৰ ছোৱালী আছিল তথাপিতো তাই টকা পইছা বিলাসী গাড়ী মটৰকলৈ কোনো দিনে গৰ্ব্ব কৰা নাছিল। সময়ত একেখন কলেজতে আকৌ দুয়ো দুয়োকে লগ পাই সিঁহতৰ পাৰ ভঙা আনন্দ।। কলেজত অৱশ্যে এটা দুটা বিষয় দুয়োৰে বেলেগ আছিল। ৰেখাৰ ক্লাছ আগতে শেষ হ'লে বা চয়নিকাৰ ক্লাছ দেৰিকৈ শেষ হ'লে কেনেদৰে ৰেখাই চয়নিকাৰ বাবে শ্ৰেণীকোঠাৰ চুকটোতে জুপ লৈ থাকে, চয়নিকাই ওলাই আহি যেতিয়া ৰেখাক দেখাপাই তেতিয়া দুয়োজনীয়ে সাৰাটি ধৰি কালৈকো ভ্ৰূক্ষেপ নকৰি কেনটিনত একাপ গৰম চাহ আৰু গৰম চিংৰা খাই গাটো গৰম কৰি সেই কলেজৰ ডাঙৰ ফিল্ডখনৰ আম গছজোপাৰ তলতে বহি আকৌ পঢ়াৰ আলোচনা। কিযে মনোমোহা আছিল দিনবিলাক চয়নিকাৰ এতিয়াও চকুৰ আগত জলজল পটপটকৈ ভাহি থাকে। কিন্তু হঠাৎ এটা দুখ লগা কাহিনী ৰেখাৰ জীৱনলৈ আহি পৰিল। ডিগ্ৰী পঢ়ি থাকোতেই তাইৰ এনে এটা বেমাৰ হ'ল যাৰ কাৰণে ৰেখা বহুত দিন ধৰি কলেজলৈ আহিব পৰা নাছিল। সেইসময়ত ৰেখাৰ লগত

একেলগে বঢ়ি থকা চয়নিকাই বহুত দুখেৰে সময় বিলাক কটাব লগীয়া হৈছিল। মেজৰ ক্লাছ ল'বলৈ আহা শিক্ষকে চয়নিকাকেই ৰেখাৰ কথা সুধেহি চয়নিকাই চকুলো টুকি টুকি ৰেখাৰ কথাবোৰ কয়। তেতিয়া শ্ৰেণীকোঠাত থকা সকলো ছাত্ৰ ছাত্ৰী আৰু শিক্ষকৰ চকুত

চকুপানীৰে বাট নেদেখা হয়। সেইসময়ত ছাত্ৰ ছাত্ৰী আৰু শিক্ষকৰ মাজত গুৰু শিষ্যৰ যি নিবিড় সম্পৰ্ক আছিল ভাবিলেই চয়নিকাৰ মনটো ভাল লাগে। সেই ক্লাছ বিলাকত শিক্ষকৰ মৰম আৰু বন্ধু বান্ধৱীৰ মৰমে চয়নিকাক অনাবিল আনন্দ দিব পাৰিছিল। মেজৰ ক্লাছৰ সেই সৰু সৰু শ্ৰেণীকোঠা বোৰত চয়নিকাই নিজকে বিলীন কৰি দিছিল কিতাপৰ মাজত। বেছি গভীৰ ভাবে সকলো কথা চিন্তা কৰা ৰেখাই লাহে লাহে মানসিক ভাৰসাম্য হেৰুৱাই পেলাইছিল। প্ৰতি মুহূৰ্ত্ততে তাইৰ মনত পঢ়াৰ কথাই ক্ৰিয়া কৰি থাকে। খাওঁতে শুওতে অনবৰতে এখন কিতাপ লৈ পৰীক্ষাত কেনেকৈ সুখ্যাতিৰে সফলতা লাভ কৰিব পাৰে তাৰ চিন্তাত সদায় নিমগ্ন হৈ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ মুখস্থ কৰাত ব্যস্ত। কেতিয়াবা দেখা যায় মানসিক চাপে মানুহক বহুত সময়ত মনৰ খেলিমেলিৰ সৃষ্টি কৰে। ৰেখাৰো সেই অৱস্থায়েই হৈছিল।

সেই সময়তো তাইৰ মুখত কেৱল চয়নিকাৰ কথা। এদিন ৰাতি তাই হেনো চয়নিকা চয়নিকা বুলি চিঞৰি চিঞৰি চয়নিকাক বিচাৰি ঘৰৰ পৰা ওলাই গৈছিল। ওচৰতে বায়েক আৰু ভায়েক আছিল বুলিহে ৰক্ষা। কথাটো ইকাণ সিকাণকৈ বাগৰি আহি চয়নিকাৰ কাণত পৰিলহি। চয়নিকাৰ যে সেইদিনা ৰেখাৰ কথা ভাবি ভাবি ৰাতিটো টোপনি নাহিল। চয়নিকাই ৰেখাক লগ কৰিবলৈ খুবেই মন কৰিছিল কিন্তু পেটে পেটে এটা কথা ভয় হৈছিল কিজানি তাইক দেখাৰ লগে লগে ৰেখাৰ বেছি সমস্যাৰ সৃষ্টি হয়। সেই চিন্তাতেই চয়নিকাই নিৰৱে ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল যাতে তাইৰ বান্ধৱীৰ সাস্থ্য অতি সোনকালে ভাল হয়। এদিন হঠাৎ ৰেখাৰ ককায়েক চয়নিকাৰ ঘৰ ওলালেহি। চয়নিকা অবাক কি হ'ল হঠাৎ। তেওঁ চয়নিকাৰ মাক দেউতাকক কলে "যেনেতেনে আজিয়েই আমাৰ ঘৰলৈ চয়নিকা যাব লাগে, মোৰ ভনী জনীয়ে চয়নিকাক বিচাৰি হাঁহাকাৰ কৰিছে"। চয়নিকাৰ মাক দেউতাকে কি কৰিব একো বুজিয়েই নেপালে। ৰেখাৰ ককায়েকে একো নেখাওঁ বুলি কোৱা সত্বেও চয়নিকিই জোৰকৈ একাপ চাহ আৰু লুচি ভাজি বনাই খোৱালে। চয়নিকাৰ মাক দেউতাকে পাছদিনাই চয়নিকা ৰেখাক লগ কৰিবলৈ যাব বুলি ৰেখাৰ ককায়েকক আশ্বাস দি পঠিয়ালে। কথা মতেই পাছদিনা চয়নিকা আৰু তাইৰ মাক প্ৰায় আবেলি দুই বজাত ৰেখাৰ ঘৰত হাজিৰ। দূৰৰ পৰাই ৰেখাই চয়নিকাক দেখি কিযে কৰিছে আৰু কবলৈ বাকী নাই। ৰেখাক দেখি চয়নিকাৰ শোকে খুন্দা মাৰি ধৰিছে চকুৰ পৰা চকুপানী হৰহৰকৈ নিগৰিছে। তথাপিতো চয়নিকাই তাইৰ দোপাট্টা খনেৰে চকুপানী মচি নিজকে অলপ চম্ভালি তাইৰ লগত বহি সুন্দৰকৈ কথা পতাত লাগিল।

ৰেখাই চয়নিকাক কৈছে "ঐ মোৰ চেহেৰাটো কি হ'ল চাচোন চা কেনেকৈ ক্ষীণাই গৈছো। মোক কোনোবাই কিবা কৰিলে বুজিছ, তই কলেজলৈ গৈ আছ ন"। ৰেখাই কেইখনমান কিতাপ আনি টেবুলত মেলিছেহি। চয়নিকাই কি কৰিব কি নকৰিব একো ভাবিব ই পৰা নাছিল। লাহেকৈ মাত্ৰ কলে "জীৱনত কেতিয়াবা কিবা হৈ যায় তাক লৈ তই চিন্তা নকৰিবি। পঢ়াৰ কথা এতিয়া অকনো নেভাবিবি। কেৱল ভালদৰে খাই বৈ আনন্দ মনেৰে থাক। তোৰ একো হোৱা নাই আকৌ যদি তই মোৰ আগত দুখ কৰ মই তোৰ ওচৰলৈ নাহিম কিন্ত"। ৰেখাই চয়নিকাক সাৱটি ধৰি হুকহুকাই কান্দিলে। দুয়ো বান্ধবী যেন এখন বেলেগ ৰাজ্যত সোমাই পৰিল। অলপ পিছত কন্দা বন্ধ কৰি ৰেখাই চয়নিকাৰ চকুত চকু থৈ কলে "চয়নিকা তই মোৰ প্ৰকৃত বান্ধৱী, মই ভালকে খোৱা বোৱা কৰি আনন্দ মনেৰে থাকিম। তাৰ পিছত আমি একেলগে কলেজত লগ পাম। তোক মই বৰ ভাল পাওঁ অ।" সেইদিনা ৰেখাৰ ঘৰৰ বায়েক মাক বাপেক সকলোকে দেখি চয়নিকা আৰু মাকৰ বহুত দুখ লাগিছিল। সকলো কেৱল দুখত ম্ৰিয়মান। চয়নিকাৰ আগমনে কিজানি ৰেখাৰ মনৰ কিবা পৰিবৰ্তন আনিব পাৰেই সেই ভাবিযেই মাক বাপেকে মনত অলপ হ'লেও সকাহ পাইছিল। ৰেখা গা ধুবলৈ বুলি বাথৰুমলৈ যাঁওতে দহাই দহাই চয়নিকাক

কৈছিল অলপ সময় অপেক্ষা কৰিবলৈ। কিন্তু বায়েক আহি চয়নিকাক কলেহি চয়নিকা তাই গা ধুবলৈ যাওতেই তুমি যোৱাগৈ নহ'লে আমি তাইক চম্ভালিব নোৱাৰিম। লৰালৰিকৈ কোনোমতে সকলোৰে পৰা বিদায় লৈ মাকৰ সৈতে অতি দুখ মনেৰে চকুলো টুকি টুকি চয়নিকা ৰেখাৰ ঘৰৰ পৰা ওলাই আহিল। গোটেই ৰাস্তাটো কেৱল ৰেখাহঁতৰ কথা পাতি পাতি কেতিয়ানো চয়নিকা ঘৰ পালেহি গমেই নেপালে। সন্ধ্যা চয়নিকাই ভগৱানৰ ওচৰত এগছি চাকি লগাই ৰেখাৰ হৈ কেৱল প্ৰাৰ্থনা কৰিছে "হে' ভগৱান ইমান সুন্দৰ মনৰ অধিকাৰী ৰেখা জনীক সোনকালে ভাল কৰি ঘৰখনক বিপদৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰা"। ৰেখাক দেখি অহাৰ পৰাই চয়নিকাৰ মনটো ভাৰাক্ৰান্ত হৈ পৰিল। কলেজৰ ডিগ্ৰী পৰীক্ষা দিবলৈ যাওঁতেও ৰেখাৰ কথা বৰকৈ মনত পৰিছিল। চয়নিকাই নিজৰ মনটো দৃঢ় কৰি কোনোমতে ডিগ্ৰী পৰীক্ষা শেষ কৰি গান বাজনা শিকি নিজকেই ব্যস্ত কৰি ৰাখিবলৈ ধৰিলে। হঠাৎ এদিন ৰিজাল্ট আহিল। খুব ভালদৰে কলেজৰ শেষৰ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ চয়নিকাই গুৱাহাটীত অসমীয়া বিষয়ত এম এ ত নামভৰ্তি কৰিলে। তাই অতি পৰিশ্ৰমেৰে পঢ়া শুনা কৰিবলৈ ধৰিলে। তাত থকা সময়ছোৱাতো ৰেখাৰ কথাই চয়নিকাৰ মনত খুব আমনি কৰে। পঢ়াৰ মাজতে কিন্তু চয়নিকাই এখন দীঘলীয়া চিঠি লিখি ৰেখাৰ বায়েকৰ নামত পোষ্ট কৰে। প্ৰায় এমাহ মানৰ পিছত ৰেখাৰ বায়েকে ৰেখাৰ সকলো কথা বিবৰি চয়নিকালৈ এখন চিঠি দিলে। চিঠিখন পাই তাইৰ আনন্দতে চকুৰ পানী বৈ আহিল। ওচৰত থকা লগৰী বিলাকে চয়নিকাই খুব আগ্ৰহেৰে চিঠিখন পঢ়ি চকুপানী তোকা দেখি কোনোবা প্ৰেমিকৰেই চিঠি বুলি তাইক জোকাবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া চয়নিকাই ৰেখাৰ গোটেই কাহিনীটো তেওঁ লোকৰ আগত ক'লে। তাইৰ অসুখ ভাল হ'ল। এতিয়া তাই বি.এ. ফাইনেল পৰীক্ষাত বহিবলৈ সক্ষম হৈছে। অৱশেষত ভগৱানে চয়নিকাৰ প্ৰাৰ্থনা শুনিলে। ♦

অনুপ্ৰীয়া

যদু শৰ্ম্মা

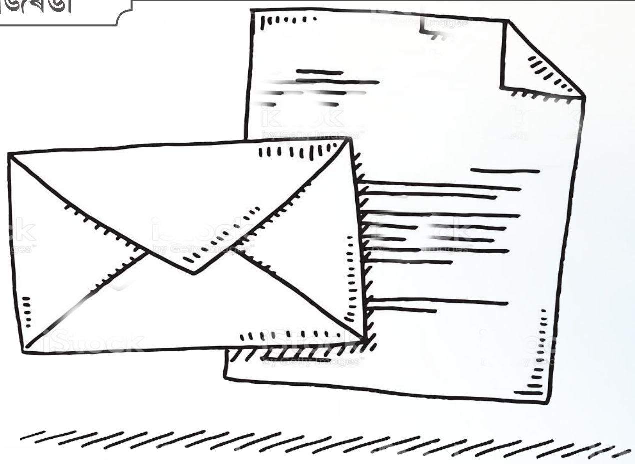

মৰমৰ অনুপ্ৰীয়া...

চিঠিখন তোমাক দিয়া নহ'ল,
প্ৰেমৰ অনুভূতিবোৰ কাগজৰ টোপোলাৰ মাজত
নিৰবচ্ছিন্ন ভাবে সোমাই ৰ'ল।
কিমান যে হেপাহেৰে লিখিছিলো তোমালৈ,
নিলা আখৰৰ সপোনবোৰৰ এটি এটি কথা।

ৰূম-মেট নয়নে কৈছিলে,
'হেৰৌ লিখিছ' যদি তাইক নিদিও কিয়?'
মই তাক 'ধেৎ এইবোৰ দিব পাৰি নেকি?' বুলিহে কৈছিলো।

তোমাৰ মনত আছেনে অনুপ্ৰীয়া!
কলেজ কেন্টিনত একেলগে পাৰ কৰা
সুগন্ধি সময়বোৰৰ কথা।
চাহৰ কাপটো তোমালৈ আগবঢ়াই,
আঙুলিৰে তোমাৰ আঙুলিত স্পৰ্শ কৰা
আৰু সেই স্পৰ্শৰ অনুভূতিক জীপাল কৰি ৰখা।
নিজৰাৰ দৰে তোমাৰ ওঠৰ পৰা নিগৰি অহা
শব্দৰ অনুৰণনক বুকুত লৈ জিয়াই থকা।

ক্লাছৰ মাজে মাজে একাবেকাকৈ ঘূৰি চোৱা,
মই চালেই মিচিকিয়াই চকুৰে কথা কোৱা,
সেয়া জানো প্ৰেম নাছিলে, অনুপ্ৰীয়া!
নিয়ৰৰ দলিচাৰ দৰে সেই অনুভূতিক,
সময়ৰ ধূলিকণা আতৰাই
আজিও সজীৱ কৰি ৰাখিছো।
হৃদয়ৰ প্ৰতিটো কোণত সযতনে সংগোপনে
আলফুল মৰমৰ চাদৰেৰে ঢাকি ৰাখিছো।

তুমি জানো বুজিব পৰা নাছিলা অনুপ্ৰীয়া!
কব খোজা মোৰ মনৰ কথা,
নে নুবুজাৰ ভাও জুৰিছিলা।

বাৰটা বছৰ পাৰ হ'ল তোমাক নেদেখাৰ,
তুমি কেনে আছা অনুপ্ৰীয়া?
মই আজিও আছো শিলটোৰ দৰেই
নিথৰ ভাবে তোমাৰ হৈ।
কলেজীয়া লৰাটোৰ দৰেই
এখন নুবুজা অকৰা হৃদয় লৈ।

তুমি পাৰিবানে অনুপ্ৰীয়া,
মোৰ হৃদয়খনক অকণমান বুজাই দিবলৈ,
তোমাক পাহৰিবলৈ।

তোমাৰ... ♦

তুমি আৰু আমনি নকৰিবা কাবৌ কৰিছোঁ

মীতা শৰ্মা, চেন্নাই

হঠাৎ আহিল ধুমুহা, তচনচ কৰি গ'ল মানুহৰ জীৱন শৈলী, নিশাটোৰ ভিতৰতে সলনি হ'ল জীৱন ধাৰণৰ পদ্ধতি। কোনোবাই জানিছিলনে এনেকো জীৱন হ'ব, নিজক নিৰ্দিষ্ট সীমাৰ ভিতৰত আবদ্ধ কৰি ৰাখিব লাগিব, এমুঠি অন্নৰ বাবে হাহাকাৰ কৰিব লাগিব। আজি আৰু সেইদিন নাই, আমি পাহৰি পেলাইছো ভয়াবহ দিনবোৰৰ কথা, মনও নাজায় মনত পেলাব কিন্তু যিসকলে আপোনজনক হেৰুৱালে ক্ষণে ক্ষণে মনত পেলাই সেই আতংকৰ দিনবোৰৰ কথা।। আনন্দ ফুৰ্ত্তি কৰিবলৈ জীৱনে আমাক বহুত সুযোগ দিয়ে কিন্তু কাৰোবাক আঘাত দিবলৈ, বেয়া পাই থাকিবলৈ জীৱনটো বহুত চুটি, শুধৰণীৰ সুযোগ থাকি যাব সেইকথা কৰুণা মহামাৰীয়ে আমাক কিছু হ'লেও শিকালে। সুখ আৰু দুখ দুটা যেন যমজ

সন্তান, দেখিবলৈ একেই স্বভাবত ভিন্নতা আছে। সুখ হৈছে গহীন গম্ভীৰ, দুখ হৈছে চঞ্চল জপং জপংকৈ যেনি তেনি যায়। সুখৰ লগত সকলোৱে অটুত বন্ধুত্ব ৰাখিব বিচাৰে জীৱনৰ অন্তিম সময়লৈ, হিংসা, হত্যা, লুন্ঠণৰ দৰে জঘন্য অপৰাধ কৰিবলৈ ভয় নকৰে সুখ আজুৰি আনিবলৈ। কিন্তু বান্ধি ৰাখিব পৰা যায় জানো সুখক। গতিকে বন্ধুত্ব কৰিলো আমি দুখৰ লগত ক'ভিদৰ সেই আতংকৰ মাজত। সেই পৰিস্থিতিত আমি সকলোৱে সকলোৰে প্ৰতি যি সহানুভূতি মনোভাৱ ৰাখিছিলোঁ সেয়া এক মধুৰ স্মৃতি, পাহৰিব মন নাযায়, কিদৰে নিজৰ পৰিয়ালক পাবলৈ ককবকাই থকা ব্যক্তিৰ হাতত ধৰি সেই পৰিস্থিতিৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিছিলো আমি। নিজ নিজ স্থানত উপস্থিত হৈ নিজৰ লগতে পৰিয়ালৰ সদস্যসকলৰ জীৱনলৈ সুখ কঢ়িয়াই আনিছিল, মৰম ভালপোৱাৰ বাহিৰে যেন মানুহক একোৱে নালাগে, নিজ নিজ পৰিয়ালৰ সকলোবোৰ যেন সুস্থ সবল হৈ থাকে তাৰেই প্ৰাৰ্থনা। প্ৰকৃতিৰ বিনন্দীয়া পৰিৱেশ উপভোগ কৰিলো লকডাউনৰ সময়চোৱাত, পাহৰিব নোৱাৰা এক নিৰ্মল পৰিৱেশ, পথৰ দাঁতিত ৰোবা গছ গছনিবোৰেও প্ৰাণ পাই উঠিল। এতিয়া এই সকলো আগৰদৰে ধূলি ধোৱাৰ মাজত সোমাই পৰিছে, ভাবিলে দুখ লাগে কিন্তু কি কৰিম ?

সেইবোৰ আবদাল কৰিবলৈ আমাৰ আহৰি নাই, নাই কোনো পৰিকল্পনা। এনেকৈ চলি আছো, চলি যাম নিৰন্তৰ গতিত, আক্ষেপ নকৰো, কৰাৰ কোনো যুক্তিয়েই থাকিব নোবাৰে, সময়ে আমাক যেনেকৈ নিয়ন্ত্ৰণ কৰে তেনেকৈ চলি থাকো আমি। সকলোফালে হাহাকাৰ কিন্তু যদি মই নিজৰ পৰিয়ালৰ লগত আছো এই পৰিস্থিতিত মই সুখী ব্যক্তি, যি সকলে অকলে দিন অতিবাহিত কৰিছে তেওলোকে দুখৰ লগতে বন্ধুত্ব কৰি দিন পাৰ কৰিছে নহ'লেটো কোনো উপায় নাছিল। আজি পৰিৱেশ অনুকূল, পৰিকল্পনা অনাগত, জীৱন ধাৰণ পদ্ধতি জীপাল হৈ উঠিছে, পিছলৈ নেচাওঁ আমি আগুৱাই গৈ আছো সৰগ যাত্ৰাৰ এটা এটা দিন কমাই। দুখ লগত বন্ধুত্বই সুখক জ্বলাই কলাই খাইছে, যোৰ কৰি সোমাব বিচৰিলে, doorbell বাজি উঠিল, দুবাৰ ঠেলি সুমুৱাই আহিল, আজি সুখ দুখ একে লগে, কিমান দিন থাকে নাজানো, কিন্তু ক'লৈ যাব, এই পৃথিৱীতে থাকিব। এদিন যদি সুখ এদিন দুখ এইয়াই জীৱন। ♦

IIT মাদ্ৰাছৰ অসমীয়া সমাজখন, সাংস্কৃতিক চৰ্চাবোৰ: অনুভৱৰ একলম

অভিলাষা অনন্যা শাণ্ডিল্য
গৱেষক ছাত্ৰী, IIT মাদ্ৰাছ

কথাতেই কই বোলে "বায়েনৰ ঘৰৰ বোন্দাই ও আৰাও দিয়ে"। মোৰ ক্ষেত্ৰটো ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহ'ল। সাংস্কৃতিক নগৰী তেজপুৰৰ বাসিন্দা হোৱাৰ বাবেই হওক বা ঘৰত মা দেউতাই শিকোৱা বাবেই হওক, জ্যোতি সংগীত, ৰাভা সংগীত, ভূপেন্দ্ৰ সংগীত, বিহু নৃত্য ইত্যাদিত স্কুল যোৱাৰ দিনৰে পৰা ৰাপ হৈ পৰিছিল। তেতিয়াৰে পৰা বিভিন্ন অনুষ্ঠান প্ৰতিষ্ঠানত থলুৱা গীত নৃত্য ইত্যাদি পৰিৱেশন কৰি আহিছোঁ। পিছে ২০১৭ চনত IIT Madrasত PhDত যোগদান কৰোঁ। ভাবিছিলো সাংস্কৃতিক চৰ্চাৰ সাময়িক পৰিসমাপ্তি এয়া। ক'তনো আৰু PhD কৰাৰ মাজত এইবোৰ কৰাৰ সুবিধা হ'ব, তাকো চেন্নাই হেন চহৰত!

পিছে জানুৱাৰী মাহত হোষ্টেলত এডমিচন লৈয়েই এই ভুল ভাগিল। সুপ্ৰভা কেণ্টিনত দ'চা-চাম্বৰ খাবলৈ গৈ যেতিয়া ৰাতিপুৱা বৰগীত আৰু দুপৰীয়া বিহু গীত বাজি থকা শুনিলো, গা সাতখন আঠখন হৈ উঠিল। বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল যে ইয়াতো এখন মিনি অসম আছে। তেনেতেই অসমীয়া চিনিয়ৰে বিচাৰি বিচাৰি যোগাযোগ কৰিলেই, বোলে গণতন্ত্ৰ দিৱসত অসমীয়া দেশপ্ৰেমমূলক গীত পৰিৱেশন কৰাৰ ৰিহাৰ্চেল চলি আছে, সমবেত সংগীতত যোগ দিব লাগে। নোহোৱাকৈ থাকিম নে! ৰিহাৰ্ছেললৈ গৈ গম পাওঁ যে ইয়াতে ইনষ্টিটিউটৰ মান্যতা প্ৰাপ্ত উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ এটা অনুষ্ঠানও আছে যাৰ নামতো Students' Association for the Development of India's North East Region, চমুকৈ SADINER। গণতন্ত্ৰ দিৱসত ষ্টেডিয়ামত "অ' আমাৰ গাওঁ" ৰ পৰিৱেশন, তাৰ আগত আই কনকলতা আৰু গীতটিৰ স্ৰষ্টা ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতপ্ৰসাদ আগৰৱালা দেৱৰ বিষয়ে চমু কিন্তু বলিষ্ঠ ভাষণ, গানৰ লগে লগে দৰ্শকৰ বিপুল সঁহাৰি - মুঠতে আমাৰ বাবে অতি গৌৰৱোজ্জল সময় আছিল। সিমানেই নহয়, খোৱাৰ পৰত ডাইৰে"ৰ চাৰে আমাৰ লগত একেখন টেবুলত বহি কনকলতাৰ কথা সোধে। তেতিয়াই সন্দেহ গুচিল যে অসমীয়াৰ ধ্বজা বহনত আমাৰ অসমীয়া ৰাইজ ইয়াত সম্পূৰ্ণৰূপে কৃতকাৰ্য। সেইয়াই যি আৰম্ভ হ'ল, আজিলৈকে কেম্পাচত জাতীয়তাবাদৰ ধ্বজা বহন কৰি আছোঁ।

IITৰ অসমৰ পৰা অহা ল'ৰা ছোৱালী খিনি পৰিয়াল যেন হৈ পৰিল। এই পৰিয়ালৰ সৈতেই নানা সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান পৰিৱেশন কৰি আহিছোঁ। প্ৰথম কেইমাহৰ ভিতৰতে আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় মাতৃ ভাষা দিৱসত বিহু আৰু মিচিং নৃত্য পৰিৱেশন কৰিলোঁ। লগতে অসমৰ আন এজনে মোৰ পৰিৱেশনৰ আগত বিহুৰ বিষয়ে সকলোকে জনাই। তাত উপস্থিত থকা সকলো শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰী, ছাত্ৰ ছাত্ৰী তথা আন দৰ্শকে খুবেই প্ৰশংসা কৰে। আমি প্ৰতিটো স্বাধীনতা দিৱস আৰু গণতন্ত্ৰ দিৱসত এটি অসমীয়া সমবেত সংগীত পৰিৱেশন কৰা যেন নিয়ম হৈ পৰিল। আমি আমাৰ গীতৰ সাৰাংশ সদাই ইংৰাজীত বুজাই দিও আৰু সেইবাবে সকলোৱে আমাৰ কলা সাংস্কৃতি বুজি পাই খুবেই শলাগ লয়। IIT ৰ director মহোদয়ে বিশেষকৈ আমাৰ ওচৰলৈ আহি আমাৰ প্ৰশংসা কৰেই। এইখিনি সঁহাৰি পাই আমাৰ মনবোৰ উৎফুল্ল হৈ উঠে আৰু নিজৰ অসমীয়া সংস্কৃতিৰ প্ৰতি আৰু মৰম আৰু শ্ৰদ্ধা উপজে।

SADINERৰ মুখ্য অনুষ্ঠান হ'ল আমাৰ নৰ্থ ইষ্ট উৎসৱ। এই উৎসৱত আমি আমাৰ উত্তৰ পূবৰ বাবে ৰহনীয়া কলা কৃষ্টিৰ এক সুন্দৰ পৰিৱেশন দাঙি ধৰো। আৰু সংস্কৃতিৰ কথা কৈ আমাৰ মৰমৰ বিহুটিৰ কথা নো কেনেকৈ নোকোৱাকৈ থাকো। আমি এই উৎসৱত প্ৰতি বাৰেই এটি বিহু নৃত্য পৰিৱেশন কৰো আৰু ২০২৮ আৰু ২০১৯ চনত কেৰেলাৰ তিনি গৰাকী ছোৱালীয়ে ষ্টেজত আমাৰ লগত সমানে সমানে বিহু নাচিছিল। আৰু আজি অতি গৌৰৱেৰে কব পৰিছো যে তেওঁলোকক মই বিহু নাচিবলৈ শিকালো। ইয়াৰে এগৰাকীয়ে lockdownত এবাৰ মোলৈ "খিতিক খিতিক কৈ ঐ লাহৰী" বিহুগীতটি গাই ৰেকৰ্ড কৰি পঠাইছিল। সঁচাকৈ, ফুৰ্তি আৰু আবেগত মোৰ চকুলো বৈ আহিছিল। ইয়াৰ লগতে আমি IITৰ আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ লগত সহযোগ কৰি তেওঁলোকক আমাৰ অসম তথা উত্তৰ পূবৰ সাজ পোছাক পিন্ধাই এটি প্ৰদৰ্শনী অনুষ্ঠান আয়োজন কৰিছিলোঁ। ফ্ৰান্স, জাৰ্মানী, ইৰাণ, ইটালী, শ্ৰী লংকা আদি দেশৰ পৰা IIT লৈ অহা ছাত্ৰ ছাত্ৰী সকলে ইয়াতে অংশগ্ৰহণ কৰি আমাৰ কলা কৃষ্টিৰ বিষয়ে জানি অভিভূত হয়। বহুতে অসমলৈ ফুৰিবলৈ যোৱাৰো মনস্থ কৰিলে।

ব্যক্তিগত ভাবেও অসমৰ কলা কৃষ্টিৰ প্ৰচাৰ কৰিবলৈ যত্ন কৰি থাকো। Campus ত যিকোনো সময়ত মই মেখেলা চাদৰ এযোৰ পিন্ধি ওলালে সকলোৱে পোছাক যোৰৰ বিষয়ে জানিবলৈ উৎসুক হৈ উঠে। সকলোকে তেতিয়া আমাৰ পাট, মুগা, এৰী তথা তাঁতশালত বৈ উলিওৱা কপাহী কথাৰ কথা কও। মোৰ অনা অসমীয়া বান্ধৱী কেইজনীৰো যেন অসম আৰু অসমীয়া সংস্কৃতিলৈ অনাবিল মৰম। মৰমৰ বান্ধৱী কেইজনীক এযোৰ এযোৰ মেখেলা চাদৰ উপহাৰ হিচাপে দিলোঁ আৰু তেওঁলোকেও মোৰ লগত চেন্নাইত খুব

গৌৰবেৰে মেখেলা চাদৰযোৰ পিন্ধি ঘূৰিছিল।

সংস্কৃতিৰ কথা কৈ অসমীয়া খাদ্যৰ কথা নকলে কেনেকৈ হ'ব। আইতা বা মাৰ দৰে অসমীয়া ব্যঞ্জনৰ বহল আপ্যায়ন প্ৰস্তুত কৰিব নাজানো। হ'লেও নিজৰ সামৰ্থ্য অনুসাৰে বন্ধু বান্ধৱী তথা সহকৰ্মীক অতি উৎসাহৰে মাছৰ টেঙা, মসুৰ দাইলৰ বৰৰ আঞ্জা, খাৰ ইত্যাদি খুৱাই পাইছোঁ। মাছৰ টেঙা খন বিশেষকৈ খুব ভাল পায় মানুহে খাই।

এই সৰু সৰু কথাবোৰেই যেন ঘৰৰ পৰা ইমান দূৰত থকা দুখবৰ পাতল কৰে। লগতে এজন দুজনকৈ হ'লেও মানুহে আমাৰ বিশাল সাংস্কৃতিক ভৰালৰ বিষয়ে অৱগত হয়। এইবছৰো বিহুৰ সময়ত SADINER এ নৰ্থ ইষ্ট ফেষ্ট পতা ৰ আয়োজন কৰিছে। আশা কৰোঁ এইবাৰো তেওঁলোক কৃতকাৰ্য হওক।

জয় আই অসম ♦

(এই লিখনিত তেওঁৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ অৱদানৰ বাবে Dr. জৈমিনি ভট্টাচাৰ্য্যলৈ কৃতজ্ঞতা জনালোঁ)

English Section

Filling Bags, Not Beaches

Yogita Deori

At the crack of dawn on a Sunday morning, when sleeping is prevalent in most houses, a few houses were up and ready to go to the Besant Nagar Beach, for what one may ask? Beach cleaning. It's no surprise that the world has heard too much of the word 'litter', but constant reminders are required for action. And the Assam Association Chennai were ready to deliver, spending their own time to clean up the beach, for the simple reason being that if we can throw it, why shouldn't we pick it up.

Bringing members and cleaning up a patch of the beach, which was filled with lots of trash, both organic and inorganic. Splitting up the entire group into 2 teams- blue and green, which seemed to be the same color as the scarce trash bins, which was far away from the coast. The coordinators of the teams, to the little kids who were awoken at way too early times to comprehend the world and its workings, came with excitement and joy on their faces, although whether it was for the cleaning or just seeing their friends is definitely a question for another day. The 12 kids who showed up were a huge support in the entire process, for litter is something they're taught not to do from a young age, and doing something to support that cause is truly an experience in itself. As it shows the importance of why one shouldn't litter and allows them to cultivate their own thoughts about the matter. Although a few kids had not even reached the age where litter is a word commonly thrown around, they were soon caught up to date as the trash bags and gloves were distributed. The kids with their competitive spirit quickly started to fill up the garbage bags, and we cannot forget the adults definitely, they also filled their bags, taking special notice to glass bits. They were also joined by a volunteer who brought his daughter and in total collected 3 bags of trash.

As the pile of bags kept rising, the picking up of trash soon came to an end, while the adults started discussing the proper disposal of these bags, and if they had to throw them in the dumpsters located a distance away, while the kids had lighter conversation. And the discussion came to a close, due to the arrival of the garbage segregation vehicle, the prince charming for trash.

Multiple photos later, the only thought that the members had was 'after filling so many bags, I must fill my stomach'. After washing our hands, the breakfast started, which was boiled eggs, bread, chana and soon tea.

Coming to the end of the entire event, starting strong and ending even stronger. The 40 members and a volunteer were able to collect a total of 222 kilograms of trash, in just an hour. Each filling up bags which were the same weight as our school bags itself.

And as the number 222 means collaboration, harmony and trust, it could be concluded that teamwork is the dreamwork. ♦

The 17th April Hitch Hiker

Kaushik Phukan

It was already dusk by the time, I took my car from Tata Motors. "It's small mechanical fault and can be rectified in 30 minutes, " the mechanic said when he inspected the car in the morning. The 30 minutes turned to 4 hrs. I rued the fact that I dropped on the way. But then consoled myself by saying, "it saved me from a bigger headache in the future."

I made the payments and stepped out of the building. The phone rang. It was ma calling to check on me.

"I hope all is well now with the car, " she enquired.

"Ma, the car is fixed. I was just about to start, and should be home by 10pm, " I replied.

"OK drive carefully, and call me when you are about to reach, " she said.

I closed the call and looked up. The sky looked dark with mushrooming clouds, it might start raining in few hours.

Car started without any issues, and the rattling sound was gone. The mechanic did a good job.

The roads were empty and the drive till Biswanath Charialli was smooth, without any issues and incidents. Kishore Kumar's songs gave me good company.

I stopped in front of my favorite tea shop near the main bus station. The owner was still there.

I smiled seeing the familiar face and asked, "Uncle, how come you are still here?"

"The manager is out today, so I decided to stay back for sometimes and close for the night, " he replied.

I quickly finished my food and stood up to leave. As I was walking out, he came towards me and said, "Son, it is very late and looks like it will rain soon. It is not so advisable to go alone on this road. Why don't you stay back at our place tonight."

"No uncle, I have to reach home as Ma is waiting. And moreover, I will have to leave early morning to Lakhimpur for an important activity."

"OK son. But please do not stop the car for anyone, " he advised with a grave look of concern.

I just smiled, nodded my head and left.

Must have driven for about 5 kilometers when it started raining. It was dark outside, the roads were lined with huge trees and the rains created an eerie environment.

I closed the windows to prevent the droplets from rushing inside the car, and drove with much care to avoid the potholes on the road. It's difficult to avoid them during the day, and darkness of the night and the rain made it even more difficult. "Better to drive safe than be sorry later, " I muttered to myself and continued the slow journey.

Tiredness and boredom was making me sleepy, but the urge to reach home quickly kept me awake.

A road-sign flashed by. I backed few meters and looked at it. "Gohpur - 10 kilometers!!"

It was a relief. I should be home in another 2 hours.

The roads were better now, and it was safe to increase the speed.

The headlights fell on somebody walking alone on the road – a silhouette of a girl slowly appeared. I was surprised and bit scared too, after all this stretch of road was dark and lonely. Without the lights of the car, it would be so dark that even if somebody slaps, you will not be able to make it who slapped you.

As I apprehensively drove towards her, she stopped and looked towards me.

The lights fell on her. She seemed to be about 16 years, was medium height and fair. A yellow frock adorned her thin body.

She waved at me. Despite all apprehensions, I stopped near her – after all how can you leave a young girl all alone in this dark roads.

But even then I did not open the door and invited her in, just to be sure and safe.

"Brother, I need some help. Can you please drop me near my house?" she pleaded.

She was totally drenched, and looked tired and haggard - must have walked for quite a distance.

"Who are you? And why are you walking all alone in the road?"

"My name is Pranita. I stay with my parents, few metres away from the old petrol before reaching Narayanpur junction."

Yeah I have seen that house many times.

"OK the Assam type house with the red wooden gates, " I said.

"Yeah brother, that's the one. Can you please drop me there?"

I looked up at the sky. The drizzle is not going to stop in a hurry.

I opened the front passenger door, and asked her to come in.

She sat down and I started driving – happy to have a company, somebody to talk and while away the time.

"How did you end up here? Why are you walking all alone?"

"I came to meet my school friend at Gohpur. And was going back home. But my Scotty broke down, and I found nobody to help me. Going back to her place also will take me a longer time. And since my place is nearer than her, I decided to walk towards my house only, " she replied.

"And I am really glad that you came this way. Otherwise, I would have to walk till my house, " she added with a smile.

Seeing her yawning continuously, I said, "You must be tired. Go off to sleep. I will wake you up once I reach your house. It should take another 45 mins."

She nodded, closed her eyes and went off to sleep.

The drizzle seemed to stop, so I increased the speed. The road was pretty good and no traffic at all.

After sometime, I saw her house and stopped the car in front of the gates.

"Pranita, wake up. You are home now".

She woke up and said groggily, "Thank you so much, brother."

She got out of the car and walked towards the gates, then she stopped and mentioned, "Brother, the gate is locked. I will enter through the back gate and wake up my parents."

"OK, you go ahead. I will wait here. Once you are with your parents, you give me a shout and I will proceed to my house."

"Sure, thank you so much for your help brother, " she smiled, waved and walked towards the back gate.

10 minutes passed and there was no sign of her. I walked towards the back gate and it was locked too.

"Pranita, where are you?" I shouted.

Someone switched the lights inside house. "Oh she must be safely inside the house, " I presumed.

A window in the house opened, and a man asked, "Who is there?"

"Hello Sir, I met Pranita on the way and came to drop her. Just wanted to be sure that she is fine, " I replied.

There was a pause and he said, "OK. Can you please wait at the front gate? I am coming."

A middle aged man walked towards me, and said, "Please come in and sit for a while."

Since he insisted despite me saying no, I agreed to sit for a while out of courtesy.

The man sat down on the chair near me. He was joined by his wife.

Both of them looked strangely at me. And they looked sad, really sad.

To break the silence, I said "I hope Pranita is OK. I met her on the way. Her scooter broke down, and she was walking alone in the road. She is really brave."

His wife started crying. I was taken aback, and looked at him.

Then he said, "Around 7 years back, on 17th April - Pranita was coming back from her friend's place on her scooter. She was hit by a speeding truck and died instantly. We found her body lying on that part of the road next morning. And since then, every year on 17th April she tries to come back home."

Today is 17th April!! ♦

The Search for Neverland and Embracing Mortality

Siddhartha Saikia
siddhartha_saikia@yahoo.com

I remember the peck of my father's kiss on my cheeks as a toddler, along with that the prick of his moustache. When I complained to him about his prickly beard, he no longer kissed me but hugged me affectionately. After my own child was born, I realized that it takes quite a bit of sacrifice not to kiss your kid, because you are in fact hurting him with your beard. Over the years, I had fights with my father and disagreements, however we always loved and cared for each other and forgave for our mutual transgressions.

As I am penning down this article and fondly recollecting the memories of my father, I also recollect the fact that towards the end of his days I felt that living is a burden.

As my father aged, like any other human, he had his baggage of diseases - diabetes and cardio vascular along with a very rare bout of asthma. In the winter of 2016, he was relaxing in front of a wood fire lighted in our garage at our home in Dibrugarh. Smoke inhaled from these wood fires led to severe asthma, which caused sleepless nights both for my father and mother. As the symptoms didn't subside, we moved him to Chennai in January 2017.

He was admitted to Apollo Hospital at Greams Road in Chennai to fix his asthma issue. His regular cardiologist at this hospital assessed that his heart isn't performing well. The present ECG, compared to historical records at the hospital indicated that he had experienced a mild heart attack at some point.

I have a sibling, our father was precious for us. We need him to be around longer, we need him to be perfect like a 30 year old adult (which our father anyway pretends to be). Our obsession quickly shifted from fixing his asthma issue to getting a bypass surgery done as a permanent fix for his cardiac shortcomings.

The problem was that he was 82 years old at that time, although to us he looked and acted much younger. This age and his existing co-morbidities carried significant risks. Doctors placed the risk of mortality at 30%, they delayed the surgery for several days while they waited for my father's asthma to subside completely. 30%, I thought is still better than 50%. Statistics had generally been merciful to me.

In this article I am going to describe to you the thought process for this crucial piece of decision making, where I had failed. Should we or shouldn't we had gone ahead with the bypass? The cardiac consultant was confusing. At one point he indicated that my father's heart condition was possibly aggravating his asthma. At other times he showed us examples of people much worse than our father's condition, leading a normal life. Basically, he left the decision making to us with lots of unstructured information.

After over a month of hospital stay, his asthma condition subsided. One evening, my father asked me, I still vividly remember: "lets drop the bypass, I feel quite okay now, lets go home". I reminded him how he had struggled to breathe, how he had passed away in the bathroom, and convinced him that this is our one shot to make him fit again. Another convincing fact is the sheer number of bypass surgeries performed in that hospital, possibly over a Lakh. My mother and my brother had a good amount of faith in medical sciences, they were totally in favour of the bypass surgery, the 30% mortality was quite meaningless in this state-of-the-art hospital.

One difference of opinion came from my wife, who realized that at this age and state of health, the surgery route probably isn't the best option. Bypass surgery is quite a traumatic process. As a person we loved, our father deserved to die in the warmth of our home, surrounded by near and dear ones. This was however not an option for us, in our opinion our father wouldn't suffer if he is at the hospital.

In all these deductions, we fail to realize one fact: mortalities during surgery are far fewer than mortalities during the recovery phase. I was so stressed during the day of my father's bypass that I developed painful stomach ulcers. I didn't want anyone to go through what I was going through, so nobody was at the hospital except me. We were extremely relieved to know that the surgery went quite well and my father

was recovering in the Intensive Cardiac Critical Care Unit (ICCCU).

My father was sedated for over two days. A heart assist device helped pump blood, a ventilator helped breathe and an electric blanket maintained his body temperature. On the third day when I was allowed to meet him, his eyes were fast shut. The nurse encouraged me to holler out his name. Several folds of skin on his eyelids unfolded and my father looked at me and smiled and fisted in the air when I informed him that his surgery went well. We were quite elated with the hope that we can have a healthy dad back at home.

After the mandatory stay in the intensive care, he was moved to critical care, which is a level down in terms of risk and intervention. There were no more assistive devices in this room, although there were IV drips connected to his arm. I was allowed to meet my father three times a day, which we mutually looked forward to. He chatted with his neighbours. He was kept longer in the critical care than most other patients because of his pre-existing conditions.

We do not accept our mortality, in the Mahabharata, Yudhishthira said that this is our biggest folly. We have plans for tomorrow and several years from now, although our existence isn't guaranteed even for the next few moments.

Modern medicine promises cure for diseases. We approach doctors for each and every minor health issue seeking a fix. Occasionally, a fix for one part breaks other parts of your body. We do not have enough information to decide on what is the best course of action. We need to continue to fix our body, because we cannot live in pain and because we need to be immortal. Death isn't an option. I wish we had better information which would help us decide when our risks are too high to get a treatment.

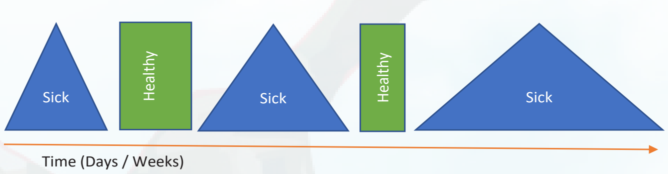

As we age and fall sick, our ability to recover gets affected. When an elderly patient gets hospitalized due to severe illness, any sign of recovery does not guarantee that he/she can return home. The recovery may be followed by a longer bout of illness, followed by a shorter interval of health, so on till the patient loses life. Often the family entrusts the medical care their loved ones during the last few days of our lives with hospital admission. Whether this is the right thing to do is debatable and also depends on the wishes of the person who is sick.

When my father was released from the intensive care unit and moved to a ward, his legs were swollen due to fluid retention. The doctor did mention that a session of dialysis would have helped, however there wasn't any assertive communication. His kidneys were unable to remove the fluids used during surgery even though 2 weeks had elapsed. My father had pre-existing diabetes and was on steroids for asthma, these factors led to a deadly sepsis.

The first signs showed as a yellow patch on his leg. An infectious disease doctor who visited him daily didn't consider the problem as grave. Antibiotic IV drips were started. One day, a nurse pushed an IV into the muscle instead of a vein. As the hand started swelling up, I summoned the nurse to insert the needle correctly. This area became tender and red.

It was over a month of continuous hospital stay for me till then, I was worn out. I asked someone else to come and stay with my father for a night so that I can rest for a day at home. I sometimes feel that my prayers and continuous care protected my father from harm. That particular night when I went home, I received a call at 2am that our father is having fever and is moved to an ICU, the doctors are saying that he wouldn't survive. I rushed to the hospital to find my father quite disoriented and in delirium. I had left this person only at 6pm, at 5am the next day he cannot even recognize me.

He refused food from the nurses. In the afternoon I fed him with a spoon while telling stories from "Burhi Aair Xadhu", I felt extreme remorse and overwhelming grief, I couldn't even cry. I had to give him hope and keep him strong. During his delirium he kept mentioning that someone is knocking on the door, I asked him to tell the person that time hasn't come to open the door yet. He was moved to a dialysis ward where his condition wavered. Meanwhile my brother who lived abroad also came down as the doctors had predicted that my father may not recover.

After we grow out of our childhood our lives have been a continuous chain of work. From the moment I open my eyes in the morning to the moment I shut my eyes in the night I hardly get a few moments to do something for myself. We need to serve our loved ones, family, friends and community. Often it is frustrating not to have a single moment to relax. Don't you think that it would be a joy to be born as a lap cat

owned by Paris Hilton or some other rich celebrity. It would be a continuous life of dining on gourmet cat food, sitting on the lap and fur being preened by human hands even medical needs taken care by the best doctors. If the pet is terminally sick, it gets euthanized without having to suffer. What would be the purpose of life for such a lap cat then, worth a thought. In my opinion, we are born to serve, make the world a better place, set an example for others to cherish and emulate, not to be a lap cat.

My father made gradual recovery and was moved to a ward. Barely 2 hours in the ward, he complained of a burning pain on his leg. A plastic surgeon had to operate his leg to remove a large chunk of infected tissue. The infection was identified as necrotizing fasciitis, a deadly hospital bug caused this infection. Pathogens are always in the air, however, risk of such infections increases radically for patients residing in hospitals over longer periods.

My brother remained in the hospital while I took a break and went home. That night my father had extreme blood loss because he was on blood thinners. He had to be moved to an ICU and needed blood transfusion. This ICU became his home for the final 45 days.

My father went through about 7 cycles of recovery and sickness. Every time he recovered; it brought smiles to our faces. However, the intervals during which he was stable decreased with each bout of illness. Medical science reached its limits in treating the infection. One day when he was relatively well, he held my hands and implored “please do not let me die”. I had promised him that we are leaving no stone unturned to see that he gets well and returns home, however he needs to be strong and make an effort to live.

During his ICU stay, my father was quite popular with the staff. He would read out palms of nurses and predict their marriage. He never complained of any problem. Whenever doctors ask him “how are you doing today”, his response would always be “I am fine, cant wait to go back home”, followed by a beaming smile. Nobody could say that this person wouldn’t recover, doctors remarked that my father’s jovial spirits gave him the best chance for recovery, although he was very sick.

At times he would stare at an air-conditioning vent in the ceiling and tell me “Look at that dark person sitting up there, it is Yamaraj”, “He is waiting for the right time to take me, time has not yet come”. We used to laugh away his comments and comfort him saying that it is only a hole in the ceiling used for air conditioning. However, he insisted that definitely there was a person in that part of the ceiling.

I used to converse with him when he was able to open his eyes and talk. My father lived an exceptionally difficult life. My grandfather was an alcoholic, my grandmother was a hypochondriac, he had a mentally disabled brother. He yearned his childhood days where his youngest maternal uncle showered affection. He wanted to visit Dergaon, where he couldn’t go in the past 45 years. He wanted to go to Digboi with green tree lined streets. He yearned to go back to Dibrugarh, where he enjoyed sitting in the porch every evening talking to my mother. I wish we can appreciate these beautiful moments in our lives while we are healthy. I wish we can undo all the wrong while we can. I wish we can thank everybody we forgot to thank. I wish we can help the needy without a second thought. I wish we can protect the weak. I wish we can forgive everyone who wronged us.

To do all these good, we need to be healthy and live long. We need to be like Peter Pan in Neverland. Modern genetic medicine have been able to reverse the ageing in mice. They haven’t had the chance to try it on humans yet, but this is an effort worth pursuing. The results of having a fountain of youth could also lead to avarice by our greedy politicians, that’s a risk.

Towards the end we realized that our father is suffering too much and we need to let him go. My father was invasively ventilated, innumerable tubes were running from his body. One machine was continuously filtering his blood, another balancing the blood Ph, another supplementing oxygen. There were stacks of IV dosing pumps pushing various drugs to maintain his heart rate, blood pressure and glucose levels. The person who was wary of a nick and flinched at the sight of blood was now in the most mind numbing situation. One day when my father opened his eyes, I asked him if he was in pain – he shook his head - No. I knew it was impossible that he felt no pain, I felt sad that even in his final moments a father doesn’t want to burden his son with problems related to him, this is how fathers are. He couldn’t talk as he was intubated, so I asked him if he wanted to say something in writing. My father looked at his hands and shook his head, as he was too weak to move his hands.

The attendants at the ICU encouraged us to talk to him as that gave him the will to live. I talked to him about his grandchildren and various other pleasant things, the Majuli song was released at that time on YouTube, I played it to him. His eyes were shut but I felt he was listening. We used to count the number of

times his eyes opened during a day, that decreased to almost none during the last few days. During one of my visits I stood by his bed, tears in my eyes, which he couldn't see, but my voice shook – I told him that he had been a very good father, he supported our family in the best possible way, he had fulfilled all the duties in this life. It would be selfish of us to force him to stay with us despite the suffering he is going through. It is time for him to bid farewell.

That evening I read the stanzas from the Bhagawad Gita where Lord Krishna explains the nature of the soul, the cycle of birth and death. I told him to seek Krishna, follow the sound of his celestial flute which summons all the wandering souls showing the way to the light. My Mother-in-law had visited us that day and I brought her home for the night. At 2am we received a call that my father had opened his eyes and his eyes were not shutting. My body was shaking, my wife drove us all to the hospital in the middle of the night.

If you observe social etiquette, Mortality isn't a sensible topic to bring up for a discussion. Nobody can explain what happens after death. Various cultures have been made expensive mistakes regarding the dead – look at the vast necropolis complexes of Egypt. These pyramids are of no use to any human and obviously we now know that the dead haven't derived any benefit either. Rameses and King Tut are practically naked on display in museums. We have no reverence when we look at the mummified Pharaohs, we only have curiosity. Although we aren't sure that we are right about continuity of the soul, our logical brain has no other option. When our brain runs out of potential solutions or explanations, we fall back to god.

Over centuries of exchange of theological ideas between civilizations, led to an image of God, akin to a cosmic policeman. Further evolution of ideas are leading to discarding the cosmic policeman concept and rise of the individual soul as a god is gaining popularity. Everything living or non-living has some level of consciousness. Consciousness of non-living things is negligible and increases with beings with more complex social lives, it is the highest in case of humans.

In the Bhagawad Gita, Lord Krishna describes the soul as having no size and timeless. We cannot comprehend anything which we cannot sense and cannot calculate. If you have read the Steven Hawking books on the universe, he talks about how the universe emerged from nothingness, there are scientific papers published to prove it. Something which is timeless is more difficult to imagine.

When a baby is born from the dark womb of the mother, the first thing he is fascinated by, are lights. The baby also responds to the smell of his mother, which gives him comfort in familiarity. The baby isn't yet familiar with her voice as he heard her muffled voice from within a sac of fluids. Over a period of time, the baby finds comfort in the cooing of his mother. Gradually over time, we get hooked to our senses, they help in our survival. The senses tell us what is going to burn us, what is going to hurt us, what feels good and comfortable and going to assist our survival.

At some point, we would have wondered how would dying feel like. The closest I have come to losing my senses is at the dentist's chair when my gums were injected with an anaesthetic before carrying out root canal. After the anaesthetic, the gums had absolutely no feeling, it was as if that wasn't a part of my body – do whatever you want. I realized that when senses are withdrawn from the body, we wouldn't feel a thing when the body is burned in a cremation pyre. However, what happens to our consciousness and soul is the next question.

There are various case studies of Near Death Experience (NDE). People report of a rustling noise like an aluminium foil being crumpled and a feel electric spark surging up the spine. This leads to the individual consciously separating from the physical body. He can then move around still possessing invisible limbs and body parts. Once out of the body, the individual does not need respiration, the temperature is comfortably cool. The entire body buzzes with circles of electricity like a Diwali chakra. In the new space, the person isn't aware of what is happening in the physical earth space no sound or light from physical space is perceptible in the new realm. Some people experience bright lights, yet others feel darkness blacker than a starless and moonless night. A tremendous feeling of calmness overcomes the person. All the worries and pains of the physical world become meaningless in the new realm. Some may hear the enchanting celestial flute, others a melancholic yet elevating singing. To communicate in that realm no language is needed, only feelings are adequate to convey a message. Another aspect is that, in that realm beings live in the present, experience the present, there is no need to retrieve information from memory and also no need to plan for the future. Experiences and teleportation are instantaneous. People who have experienced NDE have a different outlook about death. Rather than believing in life after death, they "know" about the continuity of consciousness after death and that there is another

body which is different from the physical body.

After having resolved some of the issues related to our death, we still have the question on how we can gainfully occupy ourselves in the new realm. We have concerns on whether there would be any bullies, policemen, jobs and schools. In a realm where we do not even need to breathe and does not need air-conditioning, we cannot expect careers similar to earth. In a realm where you do not feel hungry, need no Gucci to adorn your body, need no Ferrari or Gulfstream to transport, there would be no need for any commerce and currency. Since the person is already dead, nobody can kill him further, there would be no law keeping positions too. However, I may need to retract the last statement.

When we are in our physical realm, most of us have absolutely no awareness of the other realms. We yearn for possessions, people companionships and various experiences. We feel anger when we think we are right and fail to understand the opinion of the other person. We carry around a luggage of hatred, anger, acts of selfishness, disdain and various other negativities. Some of us feel that forgiving and forgetting isn't their style. We do not feel the affects of these negative luggage while we are alive and well. Once we get sick, our body weakens and if we are close to death, this luggage appears like dark beings. Our negative thoughts give birth to these dark and malevolent entities. These entities often haunt us once the consciousness leaves the physical plane. This creates a hell for the consciousness unless it is able to release the negative emotions. There are probably no policemen to mind law and order in the advanced realms, however there is a possibility of guides who can help the consciousness overcome the dark forces.

This further brings us to the topic of the supreme power who we call God. Supreme power means, well, supreme power, nothing is more powerful that God. However, we have our own doubts about god obviously when he didn't use his power to help us in times of need. Various preachers would have plausible explanations for this unhelpful act of God. Yet in rare cases, we hear stories of divine intervention. Monks carrying out scientific investigations on intervention of god, discovered probability theory, Baye's theorem and genetics in peas, yet they are quite lost when proving existence of God.

As a kid, I was quite confident that I would get a darshan of Lord Ram through my meditative efforts, which never materialized. Then my wishes attenuated, I need to experience a miracle, that too didn't happen. A miracle could be a fluke act of probability, it wont help. What if I meet a person in the Himalayas living since the past 900 years, the person may be old but certainly not God. Our expectations from God is difficult to explain, basically even if a deva appears before us, he would probably say "I am only a deva, not God". Lord Vishnu who can be born as a Tortoise, half human and half lion has limitless capabilities. His latest Avatar may even be masquerading in digital form as a computer software or Internet, teaching you, watching you and nurturing you.

We live in an age of instant fame. It needs an attention grabbing photo or a video which after posting on Facebook, WhatsApp or Instagram leads to millions of followers tracking your every move. We invest a huge chunk of our time pursuing the famous or seeking such fame. Such pursuits provide temporary fulfilments, Internet celebrities don't last long. What we often miss is that the internet is also a hot bed of research on spiritualism. There are multitude of articles on Kundalini yoga, which is a gateway to NDE, and various other advanced experiences.

When I reached my father's bedside I knew I am losing my father this time, he wouldn't recover to say "I am fine", with a broad smile. The nurses said that he was still alive but these are his final moments. They explained to me that towards the end, his heart would stop. I asked them to remove all tubes and assistive devices so that he doesn't suffer any more. They refused, because then the suffering of the patient would be an unbearable sight to see. I took some time alone in his room and told him to wait till sunrise before he departs. Then while waiting, I arranged for air tickets for our travel to Dibrugarh, transport of his coffin and getting his body embalmed. I asked our family to have their breakfast before the ritual fasting commences.

His heart stopped at 8:45am, after the sun was up in the sky. Although we had arranged the surgery to keep his weak heart running, everything else other than his heart failed, his heart failed the last.

All along I had worked so hard to take my father back home, my efforts were in vain. This moment struck hard on me, I felt nauseated, I felt embarrassed and scared at the same time that I don't have a father any more, I couldn't find a solution to this problem, I didn't think of God. I hunched down on the floor and cried aloud, I felt nothing mattered to me anymore, I never cried since my childhood. My son and wife came up to comfort me and lift me up. My father was no longer around to hold an umbrella over my head. ♦

Assam

Meghna Das
Class IX

Assam - A home to 'Dhul' and 'Gogona'
A beauty set in stone
A land that beholds a foretold art
That brings its greenery to gleam far.

From the evenings of 'Uruka'
To the blissful sounds of 'Peppa'
Awakes a joy unknown.

As we await for 'Bihu'
With the tunes of 'Jetuka'
And the sweetness of 'Laru'
Not to forget the 'Muga Mekhela-Chador'
The pride that the ladies adore

The tales of Assam and its renowned green tea
Creates a beauty we foresee
A leisure heaven that reigns with solace
Truly makes all 'Rongali' ♦

A Road Trip to Cambodia

Prakash Das

In late 2003, I had an opportunity to visit Cambodia by road via Thailand border. Cambodia is a Southeast Asian nation whose landscape spans low-lying plains, the Mekong Delta, mountains and Gulf of Thailand coastline. This distance between Bangkok and Cambodia Siam Reap province is about 450 KM and it took about 6 hours by Road Trip. We had started our Road trip from Pathumthani province in Thailand and reached Aranyaprathet after a day long journey.

Aranyaprathet/Poipet :

Thailand and Cambodia border is known as Aranyaprathet. This border town is located in Eastern Thailand (SaKaeo province) which is adjacent to Poipet. This is Cambodia's busiest land crossing and most popular tourist route for travel between Bangkok and Siem Reap.

We were group of 20 Students of different nationalities who went for this road trip under the banner of Student Union of AIT. As an Indian, we got our Visa on Arrival. However, my friend who was from Iran struggled to get her Visa at Aranyaprathet due to diplomatic issue with Iran.

During waiting hours, we came to know about how a local agent crossed the border without visa in a push and pull old wood trolley cart along with other goods and they charged 100 Doller for such illegal border crossing.

Finally, we were allowed enter to the Poipet border. The town is fairly small and easily covered on foot and the tuk-tuk ride cost around 20 Thai Bhat.

The poipet border is famous for Casinos and these are mostly located in the no man land area and duty free. We got a chance to glimpse one of the Casino and it was really amazing and looked like one of the grand Casinos in a Hollywood movie. Our Tour guide told us that many Thai people crossed the border in the morning on one-day trips to gamble at the casinos in Poipet.

Angkor Wat:

Next day, we woke up early morning and were very excited to explore the famous Angkor Wat. “Wat” means temple in south east Asia. Angkor Wat is the heart and soul of Cambodia and a source of fierce national pride. This temple is located at the heart of Angkor Archaeological Park Spread across more

than 400 acres. Interestingly, the Walls of the Angkor wat were made by lava stone, supported by a rampart inside. The view of the Angkor wat was mesmerizing and one must visit this.

This temple was Originally constructed as a Hindu temple dedicated to the God Vishnu for the Khmer Empire by King Suryavarman II during the 12th century.

It was gradually transformed into a Buddhist temple towards the end of the century and It is also famously known as a "Hindu-Buddhist" temple. The Buddhism which is followed here today has many

elements of Hinduism – Naga, Garuda, churning of ocean from Indian mythology & more.

Like the other temple-mountains of Angkor; Angkor Wat also replicates the spatial universe in miniature. The central tower is called Mount Meru, with its surrounding smaller peaks, bounded in turn by continents (the lower courtyards) and the oceans

(the moat). The seven-headed Naga (mythical serpent) becomes a symbolic rainbow bridge for humankind to reach the abode of the gods.

The stairs to the upper level are immensely steep because reaching the kingdom of the gods was no easy task. The upper level of Angkor Wat is open to a limited number per day with a queuing system. It is almost 80 Degree Steep and we, luckily had a chance to climb on this steep s which was one of best thrilling adventures we had during our tour.

Ta Prohm Temple:

The Ta Prohm Temple is also known as 'Tomb Raider Temple'. Undoubtedly the most atmospheric ruin at Angkor and should be the highest on the hit list of every visitor. Its appeal lies in the fact that, unlike the other monuments of Angkor, it has been swallowed by the jungle and Trees.

This Buddhist temple was originally known as Rajavihara (Monastery of the King) that was built in 1186. This temple was dedicated to the mother of Jayavarman VII. It is one of the few temples in the Angkor region where an inscription provides information about the temple's dependents and inhabitants. It was surprising to know that almost 80, 000 people were required to maintain the temple, among them were more than 2700 officials and 615 dancers.

One of the most famous spots in Ta Prohm is the so-called **Tomb Raider tree** where **Angelina Jolie's movie – 'Lara Croft' picked** a jasmine flower before falling through the earth into Pinewood Studios.

Pub Street Siem Reap :

Pub Street is officially known as a Street 8 which is the culinary and nightlife hub of Siem Reap. It reminded us of Bangkok's famed Khao San Road and you will find an assortment of restaurants and bars.

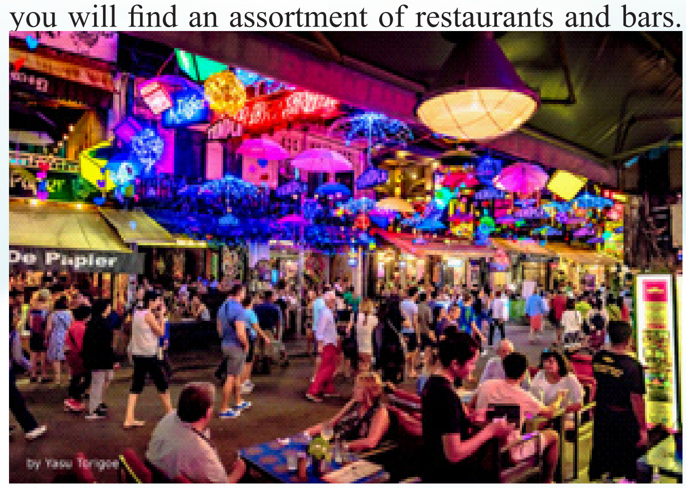

The Main highlight was the entertaining street performers and some fantastic people watching around. You can't visit Siem Reap without stopping by Pub Street at least once.

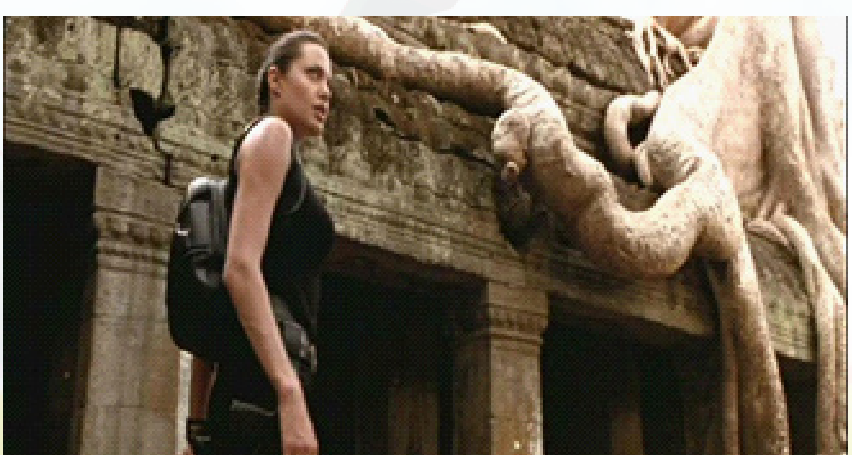

It was already late evening and we all were getting hungry after the day long travel. We went for Dinner nearby restaurant and the funny story was that when the waiter brought our Dinner Bill for Payment, it billed 4.0 million reil. This was our first dinner in life which was worth Millions. The local currency of Cambodia is riel (USD 1: 4000 Riel). Another interesting finding was that all markets including local non tourist vegetable markets & roadside snacks accept USD & sometimes gave the change back in riel.

Choeung Ek in Phnom Penh :

On the last day of our tour, we went to Choeung Ek . This site was a former orchard and a mass

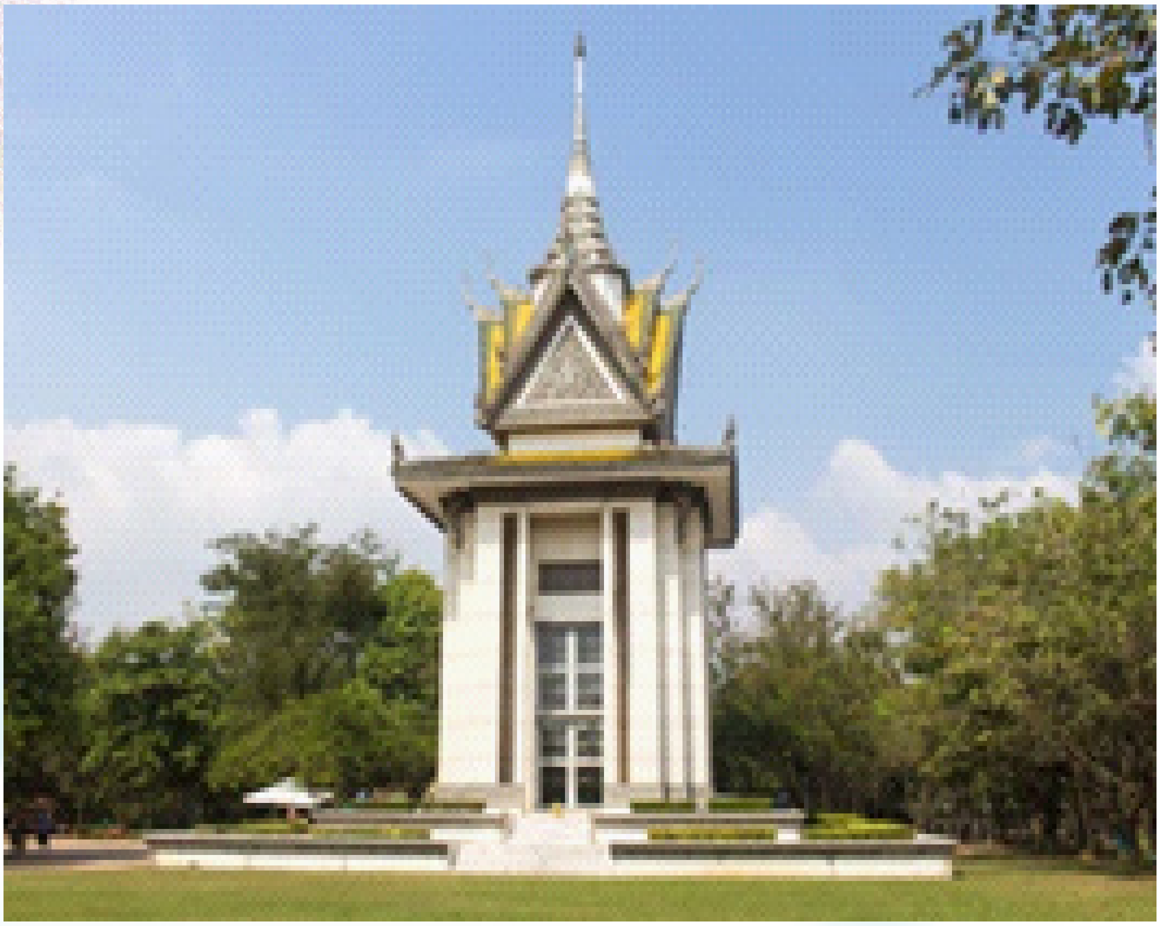

grave of victims of the Khmer Rouge – killed between 1975 and 1979. This site was located 17 km South of the Phnom Penh city centre. This, perhaps was the most impressive and memorable sites we visited. Choeung Ek Genocidal Center is a Buddhist commemorative stupa which contains over 8, 000 human skulls that are preserved even today. The idea of killing intellectuals & educated people was to both create fear & also to remove traces of people who had potential to tell the rest of the world about what was happening and organise a revolt against the regime. Our tour guide told us that his father was a teacher and he was only 6 yrs old when his father was Killed by pol pot army for being an intellectual.

Take way from Our Road Trip:

Ancient Cambodian civilisation was much influenced by the Indian civilisation. Apart from the widely- discussed Angkor Wat Temple, there were many more temples and structures and even towns, which were influenced by Indian designs. Even the deities of the temples and the temple walls bore marks of Indian influence. The last remains of an iron smelter were discovered in Cambodia in 2010 that also speak of the Indian influence there. Cambodian People are extremely courteous, warm and always smiling. They also have a custom to greet Namaste with folded hands. We also heard that in the countryside, Marriages happen by boy / girl finding their partner like in the western world but however the boy had to pay dowry to the girl, especially in rural areas similarly to some of the states in North-East India. According to some of the modern historians of Cambodia, there are broad similarities between the cultures of the South East Asian people, particularly the Cambodian Mon Kher people and the people of North-East India. The sounds of the Cambodian vowels and consonants are quite similar to the Assamese vowels and consonants. Another fact was that the Mon Kher kings of the Funan state of Cambodia ruled between 478 AD and 550 AD had used "Varman" as their surname. This road trip was one of my most memorable trip I ever had. ♦

PCOD -Why and What we should know

Dr Minakshi Sarma. Consultant Gynaecologist Dr. K C Das Nursing Home Kalapahar Guwahati Assam.

Polycystic Ovarian Disease or PCOD has become rampant everywhere. This is specifically seen in school and college going girls-prompting the parents to seek medical help . It can also occur till the age of 50 years. So no age is exempted from this disease. A girl with PCOD after marriage can have problems conceiving naturally. Even if she conceives she may have problems during delivery. If the delivery proceeds without any complications she may again have PCOD later in life. So it is not a completely curable disease.

Q-What symptoms do the patients come with?

A-The patients can come at any age between 12-50 years. They usually complain about irregularities in menses. This can be delayed cycle where periods occur anywhere between 1-6 months sometimes longer, or scanty flow occasionally heavy, pain during menses, etc. After marriage she may come with inability to conceive.

Q- What are the findings that a doctor may observe?

A-Usually the patients are obese. The doctor will measure the height and weight of the patient and calculate the BMI or body mass index. BMI more than 30 predisposes a person to pcod. Acne or pimples in the face and upper body, darkening of skin on the neck , new hair growth on the body, thinning of hair on the head are some of the other signs that may be evident.

Q- Can a thin person have pcod?

A-Yes.Though such cases are less than obese pcod , lean anovulatory cases are also seen

Q-What methods are used to confirm this disease?

A-although the symptoms are very self explanatory, some tests may be recommended by the doctor like ultrasound of lower abdomen to see the uterus and ovaries. The uterus is usually normal while the ovaries may have many small cysts on both sides. The size of the ovary is also big. Besides this there are blood tests like thyroid test, prolactin , haemoglobin, fasting blood sugar, pp blood sugar, fasting insulin etc. There may be associated thyroid disease or diabetes .

Q- What are the complications of PCOD?

A-Besides having menstural problems, skin problems etc in young girls, once they get married they may have trouble getting pregnant. In older age groups these women may develop diabetes, heart disease , high cholesterol or lipid profile. So they are more likely to have heart attack and stroke later in life.

Q-What treatment is needed for this disease as it is a lifelong problem?

A-Drugs are needed to reduce the size of the ovaries and the cysts in the ovaries. In addition if the patient has thyroid or sugar she is prescribed medicines for the same. But the mainstay of treatment to achieve lifelong cure is weight reduction. This is achieved by exercising and maintaining a healthy diet. The diet should include protein, fruits, vegetables, dry fruit, and avoid fats , junk foods, oily and spicy food. Carbohydrates should be reduced. Smoking and drinking should be avoided. A calorie deficit diet along with exercise have shown results. Losing 5-7percent of weight have resulted in regular menstruation, reduction of acne and skin changes and also pregnancy in infertile women.

Conclusion

Unhealthy eating and sedentary lifestyle have contributed to a lot of diseases in this generation notably PCOD. This is a lifestyle disease. This generation needs to become healthy both mentally and physically so that we have a fit aged population later on. This will reduce the burden on the healthcare system. ♦

Turning to my First Solo Trip

Dolly Pathak

As it is known "As you move outside of your comfort zone, what was once the unknown and frightening becomes your new normal." It was one afternoon on 3rd October, 2015. Without even checking if I got down at the correct railway station, I kept running with no sigh to catch my train to Chennai. Managed to note down the platform number displayed on the digital board and rushed towards it, and in no time I got into the train that was waiting at that platform and was almost leaving. Stood near the door and took a deep breath and somewhere sensed something went wrong, so I just enquired about the train to the guy standing near me. A totally OHH-NOO situation when he replied 'the train is going to Nagpur'. I did and did not panic though!! But wasn't in mood to get caught by Ticket collector for no ticket.. SIGH!! So without wasting a second, I managed to jump out of the running train. Got scolded in local language by a passerby. To relax for a while, I sat down on the seats in the platform and was deliberately waiting for my train. The train was delay for some 30 mins and soon the train arrived. I boarded and got into my berth. A sunny afternoon and as I lied down on my berth, I recalled how I am done with my 1st ever solo trip , to a small yet mesmerizing hill station and the place that gave a new ME... YERCAUD!!

It was not even a month ago during September 2015, that a colleague of mine went on a at-the-moment planned trip to a place called Yercaud, that was unknown to me then. The same time, I got myself a brand new DSLR, Canon 700D to capture all the beautiful moments and scenic charms during all my trips. I wanted to start travelling solo, but yes my only companions would be my camera and backpack (some cash too) giggle!!

After my colleague gave a narrative description of the less known hill station, I made up my mind to start my very first solo travelling right from this place. I wanted to kick-start with a budget friendly and nearby trip. And without even thinking much, I enquired about routes and fastest mode of commute and got my tickets booked from Chennai to Salem (Salem being the nearest station to Yercaud). 2nd October, being a national holiday in India on the occasion of Gandhi Jayanti, I planned my trip start on 1st October. As the day arrived, I was in a little rush as I had to see off a close friend of mine before I head to my destination. As I geared up with my bagpack, a little skittish and a lot thrilled. I wasn't ready with my room bookings,

so on the way to station I managed to get myself a room booked at one resort with the help of a friend in a discounted rate. Thanks to goibibo.com!! I am always an 11th hour waiting person, hence I reached station just on time. As I boarded my train, I took my berth. I always prefer sleeper berths for short train journeys (cuts down budget , LOL).

The entire train journey till Salem, I was juggling between half sleepy and half awake. May be sign of alertness. And after 6 hours of journey, I reached the junction. Foggy morning in Salem. Now all I had to do next was find my transportation from Salem to Yercaud. One difficult task though, as I did not know the language and second being a girl in denims, the obvious public staring in a remote town. I still made it to the bus station after enquiring and then finally boarded the bus. The distance would be approximately 22kms with 20 hair-pin bends and would need maximum of 40 minutes to 1 hour. As I crossed every hair-pin bends and kept escalating up the hills, all I could sense the how spectacular nature could be. As you climb higher, the temperature makes you feel ecstatic. Gazing out of my window and allowing the early morning breeze to touch my face, I relished every bit of the bus journey.

Soon after, I reached my destination and got down from the bus. My hotel was close by to the bus station. So, I just enquired the way from a gentleman and walked towards the hotel. As I stepped in the resort campus, I was mesmerised. It was a big area that had individual cottages, a restaurant, a bar, an individual building of rooms and the best part was the greenery. I was astounded and pat on my back for selecting such an amazing play to stay. I entered the reception area. But wait, here I had to face a little hurdle as the person was bit sceptical about a single girl travelling to the place all alone. But after a while, he checked something and spoke to someone (probably the owner), then took my identity card and kept a copy of it and finally handed over the key. And I checked in to my room only to witness the spellbound view outside the balcony. It was like a mini forest out there. I wish I could post an image and show everyone. I freshened up, ordered a tea for myself at the room and took rest for a while. After a while, I got ready to go about the town. As I came out of the resort campus, I saw lines of auto waiting. Lucky enough, I met one auto driver who was well versed in Hindi. And do you ever think am going to bargain now? He charged a meagre 500 bucks (INR) to give a tour.

I got up next day morning, freshened up, packed my bag and checked out of the room. I went to the restaurant to have a heavy breakfast since I had a long journey to cover ahead. Soon after having breakfast, I handed over the key, hold up for a while until the formalities were done. Once this was done, I walked to the bus station. Now here comes the adventure. I enquired and got into one bus that stops by Salem railway station. After the bus picked me up and drove a while, while about to pay the bus fare the conductor told me that this bus will go elsewhere. Now here I went haywire. I was dropped at a place that was unknown to me. I was clueless which way to go to catch a bus. There was no one around as well. Soon then, a gentleman passed by and helped me to find the route to another small bus stand. I was exhausted walking up so far. The clock was ticking and I had to run now to catch the bus. Finally got into one, but my adventure doesn't end here. So, wait. Once the bus entered the city side, it was so jammed. And I was already running out of time. Again, I got down in the middle of the road, checked for an auto and phew, finally found one. I asked him to rush me to the station and I had the experience of riding in a supersonic aircraft. And there I reached the station and what follows next, is what you read in the very first paragraph.

Solo trips, when planned all by self and travelled all by our own gives an experience that is unimaginable. You learn and grow. You become proud of yourself. You live moment that is only yours and no one. So don't wait for a chance, quickly plan a trip and rush for a solo trip. Trust me, the memories and feelings will always be etched in your heart. ♦

Assam Association Chennai
Executive Committee – 2021-2023

President
Pradeep Kr. Sarma

Vice President
Subrat Goswami

General Secretary
Satyam Lahon

Asst General Secretary
Kishore Kalita

Co-Ord. & Statutory compliance
Manoj Sharma

Magazine Secretary
Rupankar Hazarika

Magazine Edit. Team Member
Siddhartha Saikia

Magazine Edit. Team Member
Taranga Phukan

Magazine Edit. Team Member
Meeta Sharma

Cultural Secretary
DibyaJyoti Bordoloi

Cultural Committee Member
Jadu Sharma

Cultural Committee Member
Barasha Talukdar

Cultural Committee Member
Biswarupa Borthakur

Cultural Committee Member
Preetirekha Bordaloi

Cultural Committee Member
Mousumi Goswami

Treasurer
Uday Phukan

Sports Secretary
Bijoy Bordoloi

IT & Social media
Anshuman Dutta

IT & Social media
Diganta Gogoi

IT & Social media
Lakshmikanta Patir

Organizing Secretary
Prakash Das

Organizing Secretary
Pradip Hazarika

Organizing Secretary
Brindaban Bordoloi

Organizing Secretary
Purabi S Bordoloi

Organizing Secretary
Himjyoti Baishya

Organizing Secretary
Sanjay Chetry

Advisor
Dr. Hemanga Barman

Advisor
Dwip Kinkar Goswami

Advisor
Prashanta Kr Bhattacharjee

Advisor
Gautam Deori

President of Ladies Wing
Dr Mitali Barman

Executive Member
Deben Daloi

Executive Member
Nandini Dutta

Executive Member
Gargi Dutta

Executive Member
Mowkunhi Baruah

Executive Member
Partha Sarathi Roy

Executive Member
Dipankar Barua

কাজিৰঙা
KAZIRANGA

SOUVENIR 15TH ISSUE, 2023

ASSAM ASSOCIATION, CHENNAI

প্রচ্ছদ ঃ কৌশিক কিশলয়